

Nyári lecke

Alig múlt egy év, s a Mátrában ballagok.
Mi vont ide újra? Mélységes titok.
Valaki azt súgta, indulj, ne ágálj már:
Én portyáid során is veled vagyok!

Első utamon csak porfelhőt kavartam,
s tekintetem a cserepes talajra meredt.
Be sokszor ilyen az én bensőm is,
kiszáradt, kietlen és gémberedett.

Ekkor egy kérdés tolult az elmémbe,
mely kérdést csak Lelke sugallhatott:
Kívánja-e szívem úgy az Ő Igéjét,
mint a kiaszott föld a harmatot.

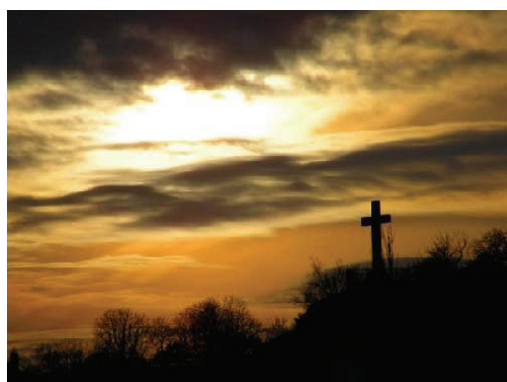
Másodszorra egy harkály kísért,
el-elrebbent a lombok közt valahol.
Így figyeltem föl a fák orvosára,
tűnődve, általa az Úr mit tudakol.

Majd a Jordán partján találtam magam,
s a tömeg morajából a hangom kivált:
- Hát tőlem mit kívánsz, én mit cselekedjem,
hogyméltón, égő mécsessel várjam a Királyt?

És versenyt futottam a hanyatló
sugárral a következő nap estelén,
kicsikarni búcsúzóul a csendes csodát,
a naplemente bíborát az égbolt peremén.

S szólt a szelíd hang megint: loholtál,
maradék erőddel egy pille örömeért,
Vajon lesz-e benned buzgóság, kitartás,
a világról lemondva az üdvösségedért?

Már értem, mi hajszolt, üzött a csúcsokra,
miért e pár napi szent remeteség:
Kegyelmét fogadni érkeztem idén is,
Kegyelmét – amelyből sohasem elég.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Lázár Ervin

Az élet titka

Gyerekkoromban, az alsórácegresi nagyszederfa alatt hallottam egy történetet. Nem hinném, hogy abban a pillanatban, amikor elhangzott, megértettem volna minden ága-bogát. De a gyerekkorban hallott történetek együtt növekszenek velünk: virágot hoznak, kiteljesednek, gyümölcsöt érlelnek. Semmi más nem kell hozzá, csak meg kell őrizni őket. Én őrizgettem máig, éppen itt az ideje, hogy elmondjam.

Élt Rácpácegresen két család. Rácegresiek és Pácegresiek. Mind a két családnak tizenkét fiúgyermeke volt, úgy nagyjából egyidősek. Csak a természetük volt nagyon különböző, mert Rácegresiéké jókedvű, összetartó család volt, csak úgy zengett a házuk a nevetéstől.

Pácegresiéké meg ordítózos, tohonya, csak úgy zengett a házuk a veszekedéstől. Egy bizonyos napig. Mert azon a napon maga elé hívatta mind a tizenkét fiát Rácegresi is, meg Pácegresi is.

Azt mondta Rácegresi a tizenkét fiának:

– Ahhoz, hogy derék emberek legyetek, nem árt megtudni, mi az élet titka. Az élet titkát az Óperenciás-tengeren túl őrzi egy nagyszakállú öregember. Az Üveghegy tetején lakik egy háromszázhatvanöt tornyú várban. Oda kell eljutnotok. De ezer veszély leselkedik rátok, csak akkor juthattok el hozzá, ha nem hagyjátok cserben egymást soha.

Közben a másik házban Pácegresi beszélt a fiaival:

– Az élethez szerencse és sok kincs kell – mondta nekik. S a szerencse és kincsek tudója egy nagyszakállú öregember az Óperenciás-tengeren túl. Ott lakik az Üveghegyen egy háromszázhatvanöt tornyú várban, őhöz kell eljutnotok minden áron, s azután már semmi gondotok se lesz, éltek, mint Marci Hevesen. Csak hát nehéz odajutni, nem ártana összefognotok, legalább arra a kis időre, amíg odaértek.

Akkor aztán egyenként elővették a fiaikat, és mindegyiknek elmondták a feladatát. Nem állt sokból. Tizenkét elágazása van az erdőn át vezető útnak, az első fiú megjegyzi, hogy merre kell menni az első elágazás után, a második a másodikat kapja, és így aztán mind a tizenkét elágazásnál tudja valaki, hogy merrefelé kell továbbmenni. Egyszerű ez, nem? Minden fiú kapott egy szerszámot, mindegyik tartsa rendben a magáét, ne hagyja megroz-

dásodni, elkallódni, mert amikor odaérnek az Óperenciás-tengerhez, akkor bizony ott hajót kell építeni, s akármelyik szerszám hiányzik, nem sikerülhet a hajóépítés. Aztán áthajózni az Óperenciás-tengeren, elgyalogolni az Üveghegyig. S ott csak akkor nyitja ki a kaput a nagyszakállú öreg, ha elénekelnek neki egy dalt. A tizenkét fiú megtanult a dalból egy-egy sort, nem lesz ott hiba, ha odaállnak a várkapu elé, tizenketten el tudják énekelni az egészet.

Na, nekiindult mind a két csapat, a Pácegresiek már a második elágazásnál összeveszttek. Mit is mondott az apám? – ráncolta a homlokát a második gyerek – Jobbra vagy balra? Valamerre csak nekiindultak. De az egyik fiú ivócimborákat talált egy kocsmában, velük maradt, a másik lakodalmas nép közé keveredett, a harmadik elment zsoldosnak. Már csak kilencen vagyunk – mondta dühösen a legidősebb, és eldobta a nehéz kalapácsot, amit rábízott az apja, és sorsára hagyta testvéreit. Sose jutottak el nem az Üveghegyig, az Óperenciás-tengerhez sem. De a Rácegresi gyerekek nem hagyták magukat. Tudták az utat, megbirkóztak éhséggel, szomjúsággal, felépítették a

hajót, tépték őket viharok, szelek, de átjutottak a túlsó partra, ha valamelyikük megbetegedett, ápolták, aki elvesztette reményét, azt megvigasztalták – s egyszer csak ott álltak az Üveghegy előtt, a háromszázhatvanöt tornyú vár előtt. Nekifogtak énekelni, az első elénekelte az első sort, a második a másodikat, mikor a dal végére értek, újrazkezdték, harmadik éneklésre tudták mindannyian az egész dalt, énekeltek boldogan. A kapu kitért, ott álltak a nagyszakállú öreg előtt.

Az alsórácegresi nagyszederfa alatt abahagyta az öregember a mesélést. Mert amíg el nem felejtem, el kell mondanom, hogy ezt a mesét az alsórácegresi nagyszederfa alatt egy nagyszakállú öregember mesélte nekünk.

– És mi volt az élet titka? – kérdeztük tőle kórusban.

– Ezt kérdezték a fiúk is, de az öregember azt mondta nekik: „Hiszen már tudjátok!”

– Akkor legalább a dalt énekelje el – kértük ott a nagyszederfa alatt, de csak mosolygott – csak jól jegyezzétek meg azt az egy sort – mondta.

Ebből gondoltam, hogy egyszer majd nekem is ott kell állnom az Üveghegy előtt, és el kell énekelnem azt az egy sort.

Most már, idők múltával azt is tudom, hogy arról szólt a mese, hogy a világban mindenkire rá van bízva valami. Valami nagyon fontos, amivel el kell jutni az Üveghegy elé, s aki az Üveghegy elé akar jutni, annak ismernie kell testvérét, anyját, nagyapját, tudnia kell, hogy az Üveghegy vára mindenki előtt nyitva áll, csak szeretet és tiszta szív kell hozzá.

Passzolj, gyerek!

Azt hiszem, nem igazán biztató jel, ha az ember túl sokat monologizál. A klasszikus szövésű monológban van valami mélységesen hiábavaló, akárha a kaput tökéletesen betöltő Úrnak rugdosna tizenegyeseket az ember. S ha a monologizáló néha ugyan kételyét fejezi ki az állításait illetően, a választ mégis csak ő adja, miközben egyáltalán nem hallja, mit mond a kritikus, a szurkoló, a szertáros néni, egy másik ember. Aki túl sokat monologizál, magányos ember, a magány

pedig életbetegség, és még akkor is az, ha a világ legalapvetőbb kérdéseit a monológok bírják. Persze vannak játékosok, akik úgy játszzák végig a pályafutásukat, hogy az életükben egyszer sem passzolnak, vagy ha igen, véletlenül teszik, mert azt is kapura nyomták máskülönben. Ezek a játékosok arra vannak tartva, hogy nekik passzoljanak, és a passzból gólt csináljanak, és akkor ez egy szerződés, így szól a megegyezés. No, de lényegre!

Szóval az történt, hogy a kisteleki Tanya 72 udvarán 2000 augusztus 11-én hosszú és kacifántos, s talán nem is mindegyik állításában megvédhető monológba bonyolódtam. Körülbelül tíz perce játszottunk a gyöpon. Ők ketten, Esterházy Negyedik Debatter Micu és a fiam, én ellenük. Mondom, tíz percnél több nem telt el, addig tartott a türelmem. Egyszer csak megálltam, és hozzákezdtem.

Kisfiam, figyeljél mostan az édesapádra, hogy miket hord össze, lehet hogy többször nem mondja majd, de viszont most mondja. Tudd meg, gyermek, hogy nem csak az élet, de a labdarúgás lényege is a passzolás, ezt mondja Giovanne Trapatoni bácsi, Bicskei Bertalan bácsi, és a Rakamaz csapatának az edző bácsija is, akinek a neve hirtelenjében nem jut az az eszembe. Kisfiam, jegyezzed

Egy haldokló kislány szüleinek megrendítő tanúságtétele

A Chemin Neuf Közösség videó filmje egy francia házaspárt mutat be, akik hónapokon keresztül ápolták gyógyíthatatlan betegségben szenvedő kislányukat, és közben megtanulták tőle az igazi szeretetet.

Ez a film egy francia házaspár, Anne-Dauphine Julliard és férje, Loïc csodálatos és megrázó tanúságtétele. Kislányuk, Thaïs életét mesélik el és szavaikból kiviláglik, mennyi mindent kaptak tőle azáltal, hogy elkezdtek hallgatni kislányuk szívét és lelkét.

2005-ben, Párizsban, Anne-Dauphine és Loïc élete szinte idillien boldog. Közel négy éves fiuk, Gaspard és két éves lányuk, Thaïs után július közepére várják harmadik gyermeküket. Örömeiket lelik munkájukban és őszintén szeretik egymást. Azonban ahogy a tengerparton Thaïs kicsi lábainak nyomait nézték a vizes homokban, észrevették, hogy járása furcsa: nagylábujja kifelé fordul. Vizsgálatok hosszú sora után az orvosok felfedezik, hogy a kislánynak egy nagyon ritka genetikai rendellenes-

meg, néha úgy passzolnak majd, hogy az nem passz lesz, hanem átvágás, alattomos szívatás, mert egy kicsit mindig eléd, vagy mögéd jön a labda, mintha éppenséggel te lennél a hibás abban, hogy a túró rudiból képtelenség kiszáritott gyulai kolbászt kihozni. Vagy úgy passzolnak, kisfiam, hogy három méterről, és tiszta erővel. Fejbe rúgnak, kisfiam, és azt mondják, ez volt a passz, ember, miért nem vetted le. Csinbe kapod a labdát, és eltöretsz, mint japánkönnyű szögletzászló rúd. De aztán te adod csinbe, és eltörik a másik, mert mást ő sem tehet. Az is előfordulhat, hogy az egész meccsen passzolsz, elütöd jobbra, kiteszed balra, beadások tömkelege indul tőled, és aztán az öltözőben mégis morogva fordít hátat a társad, lábszárvédőjét a falhoz vágja, és arról sikoltozik, hogy nem, nem, nem passzoltál eleget. Vagy az, hogy passzolsz, de nem értik. Néznek rád, mint egy kambodzsai balhátvédre, ez volt a passz, te ember?! Vagy passzolnak neked, és te nem érted. Miért oda, és miért akkor. Döntsd el, ki a hibás. Hányszor lesz olyan, hogy beindulsz üresbe, és mégsem jön a labda! Hányszor lesz olyan, kisfiam, hogy sápadtan végigténferged a meccset, és egyetlen passz, átadás nem jön, egyszerűen ki leszel vonva a játékból, annyira sem leszel, mint egy félszáraz akácfa, amit nemhogy a kutyák nem vizelnek tővön, de már ki se akarják vágni, annyira feledték, hogy van. Ilyenkor gondolkozz el, miben hibáztál, egyáltalán, jó csapatban játszol-e. El is igazolhatsz, ha egy másik csapatban jobban passzolnak, és te is jobban passzolhatsz. Ez a lényeg, adni és kapni, és aztán jöhet a puszi, a nyuszi, a gólöröm. Érted ezt, kisfiam?

Körülbelül ezeket mondtam, egyetlen lélegzettel, jó, másféllel. Ő meg, a gyerek, nézett rám, ahogy szokta, kissé eltáta a száját, a szemét tágra nyitotta, a fejét félrebillentette, és a nadrágja szárát gyűrögette.

Passzolni kell, kisfiam, érted?, mondtam még egyszer.

Értem, mondta ki végül, vagyis, apa, akkor mi vagyunk kétkben.

Darvasi László

sége van, metakromatikus leukodisztrófia. Thaïs gyógyulására semmi remény: néhány éve vagy csupán néhány hónapja van hátra! Éppen a két éves születésnapját ünneplik.

Az annyira várt boldogság darabokra hullva elrepül, nehéz szép jövőbeli terveket szőni. A Thaïs betegsége miatt viharossá vált hétköznapiakban ekkor megjelenik egy gyenge fénysugár a megpróbáltatás sötétségében: Thaïs mindvégig, miközben állapota folyamatosan romlik, titokzatos módon elkezd átalakítani a szíveket, különösen is a szüleiét. Az élet tanítójává válik. Bár napról napra veszíti el a képességeit – a beszéd, a látás, a hallás, a mozgás képességét – titokzatos módon olyan békét sugároz, amely mindenkit átalakít, aki közeledik hozzá. A betegség tönkreteszi testét, de nem lesz úrrá a szívéen: Thaïs, azáltal, hogy elfogadta az életét, megtanít bennünket a szív útjára, a nagybetűs Szeretet útjára - írják összefoglalójukban a film készítői.

A Net for God TV [honlapján](#) tekintheti meg a filmet, az angol nyelvű honlapon Thank you Thaïs címen, magyar hangbemondással is.

Magyar Kurír

Vörös Éva

Jóságjegy

„És láttam trónokat: helyet foglaltak rajtuk, és ítélő hatalmat kaptak azoknak a lelkei, akiknek fejüket vették a Jézusról való bizonyágtételért és az Isten igéjéért: akik nem imádták a fenevadat, sem az ő képmását, és nem vették fel az ő bélyegét a homlokukra és kezükre; ezek életre keltek, és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig.” (Jel 20,4)

Úgyis írhatnám a címet: jóságbélyeg. Vannak emberek, akik mintha megjelölten születtek volna. Rájuk mondják: szerencsés csillagzat alatt jöttek a világra. Ők egyszerűen javíthatatlanul jók. Nekik még a „rég emberük” is szép. Figyelgethetjük őket árgus szemekkel, keresgélhetjük bennük a hívőség és hitelenség ismerveit, de előbb-utóbb összezavarodunk. Mert ők hitetlenül is jók, míg másokra – legyenek mégoly bibliaismerők – csak nagy-nagy jóindulattal és képzelőerővel lehet rábizonyítani ugyanezt.

A jóságjegyűek nem kerülnek a kirakatba. A médiaszakemberek számára unalmasak. Körülöttük nem mennydörög és vilámlik, hanem inkább eseménytelenül békés a légkör. Egy-egy élet összefoglaló krédójába többnyire úgy kerülnek, mint az a bizonyos Pilátus. Nem hitvallásosan, csak tényszerűen. De jelen vannak a döntő helyzetekben. Többnyire nem ők a sorsfordítók, de mindig váratlan fordulatot hoznak másságukkal, azzal az ősjósággal, amin még az ördög ügyvédjének borotvaéles érvei is kicsorbulnak. Kikezdetlenül helyükön vannak a mondataik s a mozdulataik: éppen jókor szólalnak meg, s teszik meg azt, amit a nem megjelöltek is meg akarnak csinálni, csak valahogy mindig elkésnek vele. A jóságjegyűek jelen vannak ott, ahol olyan szükség van rájuk, mint a falat kenyérre az éhezőknek, de van bátorságuk ahhoz is, hogy kihagyják azokat az alkalmakat, ahol nélkülük is jól elboldogulnak. Tudnak se nem osztani, se nem szorozni. Nem tartja őket fogva a jóságuk, mert másnapra kialusszák, hogy tiszta lappal indulhassanak, egy újabb kalandra. Ami persze csak nekünk az. Nekik, mint a levegővétel: lételem.

Jelenlétük gyakran észrevétlen, hiányuk viszont annál gyötörőbb. A jóságukhoz szoktatott környezet heves elvonási tünetekkel reagál erre. Nincs az a gonoszság, ami úgy ki tud borítani, mint az elmaradt jóságadag! Képes be nem gyógyuló sebet ejteni.

A jóságjegyűeket védetté kellene nyilvánítani egy olyan világban, amely egyre apokaliptikusabb, ahol lelkiileg-érzelmiileg egyre többen fázhatnak, ahol egyre inkább tapasztalhatóak a Máté-evangélium szerinti utolsó idők ismérvei: „Mivel pedig megsokeasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül” (Mt 24,12). Ugyanezt a jelenséget a Jelenések könyve a fenevadimádat korszakával írja le, amely megjelöli az embereket, és a bélyegét viselők táborba rendeződnek. A német teológus, Steffensky Bátorság a jóhoz című írásában azt kérdezi: „Miért olyan könnyű a rosszat lebilincselőnek találnunk? Miért olyan nehéz a jót izgalmasnak találnunk...” S így folytatja: „Mi emberek félünk a rossztól. És egyidejűleg elbűvöl, és mágikusan vonz minket a rossz.” Majd ezzel fejezi be: „Meg kell tanulnunk, hogy szépnek lássuk a jóságot, bármilyen unalmasnak látszik is az első pillanatban. Ha valaki szépnek talál valamit, azon lesz, hogy megőrizze és megóvja” („Érted vagyok”, 2006. dec., 23. o.).

A Biblia elején már megjelenik a Káin-bélyegét viselő ember, az utolsó lapokon pedig azok a tömegek, amelyeknek a kezén és a homlokán a fenevad jele van. Bármilyen sokan vannak, mégsem ők szövik az emberiség történelmének a szövetét! A megbélyegezettség ugyanis ellentétes előjel is lehet. Hatalmas táboruk van a jóságjegyűeknek is! Egyes korszakokban láthatatlan, máskor meg (leginkább az eszkatológikus időkben) a homlokukra van írva ez a jel. Vannak, akik megszenvedetten és tudatosan viselik, vannak, akik öntudatlanul, csak úgy vele születnek. Zavarban lennék, ha döntenem kellene, melyik a vonzóbb. Erőtere van mindkettőnek, csakúgy, mint a fenevadimádatnak. A jóságjegyűek vonzásköre is kiterjedt. Hiányuk kínja pedig átváltottat: utánpótlásra készlet. Mert „a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak – úgy is mondhatnám: a jóságjegyűeknek a – megjelenését” (Róm 8,19).

Forrás: Érted vagyok
2007/6

Spenótos-lencseleves

Hozzávalók:

25 dkg lencse
30 dkg spenót
2 nagyobb fej vöröshagyma
6 gerezd fokhagyma
1 csokor petrezselyem
só
bors

(amennyiben a húsos változatot készítjük, 40 dkg sertés lapoc-ka, vagy csirke szárny)

Elkészítés:

Az elkészítés során két változat lehetséges:

1. húskockákkal

Jó étvágyat!

2. csak zöldségekkel.

A hagymát apróra összevágjuk, a fokhagymát pépesítjük, kevés olajon, vagy zsíron kis lángon pirítjuk.

A lencsét átválogatjuk, megmossuk és hozzáadjuk, majd felen-geadjük 1.5-2 liter vízzel. A spenótot megmossuk, külön edényben felforraltjuk, leszűrjük, laskára vágjuk és hozzáadjuk a lencsés leveshez.

A petrezselymet apróra vágjuk és hozzáadjuk, sózzuk, borsoz-zuk ízlés szerint, majd puhára főzzük.

Amennyiben a húsos változatot választjuk, az apróra vágott húst a hagymával-fokhagymával együtt pirítjuk, ezt követően adjuk hozzá a lencsét.

Az elkészült levest citromlével ajánlott ízesíteni, amelyet fo-gyaszttáskor frissen adunk hozzá.

Közreadja: Dr. Hóman Márta

A SZENT MARADÉK

Mi ajándékba kaptuk az időt
mint az ötezrek azt az öt kenyeret,
amiből maradt még tizenkét kosár,
miután ők már ettek eleget.

Nos úgy-ahogy leéltük életünket
egészen eddig a mai napig,
örömeinkből furcsa döbbenet lesz,
mint mikor látni kezdünk valamit,
ami eddig is szemünk előtt volt,
csak nem akartunk törődni vele,
mert az élet végtelennek tűnik,
ameddig csupa szín az eleje.

... lábunkban nagy futások remegése
orrunkban szúr egy régi halk sírás,
sok örömeinknek volt bűn-gyökere
túltengő önérzet, hangoskodás...

- Alkalmankénti felbuzdulásból
lett-e valóság valami kevés?

Csalhatatlan érveléseinknek
mekkora része volt kár és szemét?

Mi ajándékba kaptuk az Időt,
és mohón faltuk, mint a kenyeret,
ami még maradt, csak az a miénk,
mert hozzátennünk semmit sem le-
het!

De azt igen, hogy átadjuk Annak,
Akitől kaptuk.

Ha lehet ma még!

Ha úgy-ahogy leéltük életünket,
hadd legyen most már szent a mara-
dék!

Lukátsi Vilma

HÁT TI?

Kinek mondanak engem?

- Ábrándos költőnek, nagy Álmodozó-
nak!
- Titokba mártózó, révült Misztikusnak!
- Proletár-hősnek, ős-kommunistának!
- Vallásalapítónak, hipnotizőrnek!
- Szupersztárnak, hippik bálványának!
- Bármely politikai program jelszavának!
- Henye papok jámbor Patrónusának!
- Nagyakarónak, roppant Tévedőnek!

- Bús hiába-holtnak, ködlő sose-voltnak!

Hát ti
kinek mondotok engem?

Áldott, kit Isten Lelke megragad,
nem szajkóz kölcsönkapott szavakat,
boldog, ki a Titkot felismeri,
szemét szívét, száját nyitni meri
és Lélek által szabad szólni:

Te vagy a Krisztus, az Isten Fia!

Benedek pápa

A világiak is felelősek az egyház missziójáért

Négy kontinens 35 országának képviselői gyűltek össze a Katolikus Akció nemzetközi fórumára augusztus 22. és 26. között Jasiba. XVI. Benedek pápa üzenetben fordult a találkozó résztvevőikhez.

A szervezet VI. közgyűlését tartja a romániai városban, ahol a választott témát vitatják meg: A Katolikus Akció világi tagjai: egyházi és társadalmi kölcsönös felelősség. Az emmauszi tanítványokhoz kötődő bibliai idézetből indulnak ki: „Még abban az órában útra keltek és visszatértek Jeruzsálembe” (Lk 24,13–35).

Az Egyháznak érett világi hívőkre van szüksége, akik kölcsönösen felelősek egyetemes küldetéséért. Nem lehet őket pusztán a papság „munkatársainak” nevezni – mutat rá a Jasi tanácskozás résztvevőinek küldött üzenetében XVI. Benedek. Majd annak a kívánságának ad hangot, hogy a szervezet váljon a szeretet globalizációjának laboratóriumává. A papság és a világi hívők közötti különbségtétel az évszázadok folyamán alakult ki, az Egyház létrejöttékor nem merült fel ennek a kérdése, egy szívét és egy lelket alkottak. A világiak arra kaptak meghívást az Egyházban, hogy főszereplők legyenek az Egyház küldetésében az imával, a tanulással, az egyházi életben való aktív részvétellel, valamint figyelemmel és pozitívan fordulva a világ felé az idők jeleit kutatva. Legyenek bátor és hiteles tanúságtevők a társadalom minden területén – kéri a Szentatya.

A világi hívők saját tapasztalataikkal segíthetik a lelkipásztor munkáját a lelki és a világi dolgokban. A mai kor számára érthető nyelven és módon hirdessék az evangéliumot, ez ugyanis az új evangelizáció kihívása. A pápa emlékeztet a Katolikus Akció elkötelezettségére, vagyis arra, hogy vállalja fel az Egyház apostoli feladatát annak teljességében. Vállalják fel és osszák meg egymással az egyházmegyék és a plébániák lelkipásztori döntéseit, elősegítve a találkozás és az őszinte együttműködés alkalmait az egyházi közösség más részeivel. Teremtsenek a papokkal olyan kapcsolatokat, amelyekben kifejeződésre jut az elismerés és a szeretetközösség egy élő, szolgáló és missziós közösség érdekében. Ápoljanak hiteles kapcsolatokat mindenkiel, kezdve a családtól. Készségesen vegyenek részt a társadalmi, a kulturális és a politikai életben, minden szinten a közjót állítva a középpontba.

Végül XVI. Benedek azt kéri a Katolikus Akció tagjaitól, hogy újítsák meg elkötelezettségüket az életszentség útjának követésére az Egyház társadalmi tanításának tükrében. Növekedjenek együtt az Egyházzal, társfelelősséget vállalva abban, hogy az emberiség számára a reményt kínálják fel, bátran új javaslatokat fogalmazva meg.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

CSALÁDI KUCKÓ

Uzsalyné Pécsi Rita

BEINDULT A „VERKLI!”

A nyár múltával lassan a család minden tagja visszarázódik a munkájába. Titkon örülünk neki, mégis egy-egy futó találkozáskor két sóhaj között gyorsan elpanaszoljuk, hogy bizony nincs mit tenni, beindult a verkli! Gyerekek oviba, iskolába, különórákra, mi is reggeltől estig egyik munkától a másik tenivalóig... Taposómalom, szürke hétköznapok, robot, rohanás - egyéb közhelyek.

Mi lehet mégis ebben az egészen jó? Miért érezzük, hogy titkon örülünk? Miért ne lehetne nyilvánvalóan is örülni életünk „munkás” szakaszának?

Annyi bizonyos, hogy az ember veleszületett alkotóképessége nem büntetés, hanem jutalom. Azonban, mint minden képességet, ezt is nevelni, gondozni kell. Kifejlődése sajnos nem automatikus, de vannak megismerhető, felhasználható törvényszerűségei, amelyek segíthetnek abban, hogy akár mindennapi teendőink is kifejezetten örömet jelenthessenek.

Miután minden munkavégzés valamelyest személyes tett, az „én” személyként vesz részt még a gépies jellegű monoton munkában is, ezért az ösztönző erők is szoros kapcsolatban vannak a személyiségünkkel. Az ellenérték, a pénz, a honorárium önmagában nagyon rövid távú ösztönző. Csupán a fizetésért örömmel végzett munka alig várható el.

Ezzel magyarázható, hogy ha megélhetési kényszer nem viszárrá, inkább választjuk azt a foglalkozást, amihez kedvünk van, mint a több juttatásért tőlünk távol álló munkát. Ugyanígy a gyermekek esetében is. Örömmel, odaadással végzett tanulás csupán a jó jegyért, a jobb bizonyítványért vagy „az Életnek tanulj!” bölcsességgel hosszú távon nem motiválható. Mi ösztönzi akkor a munkakedvet?

„A bajnokok reggelije a visszajelzés” - tartja a közmondás. Visszajelzést, leginkább elismerést várunk a munkahelyen, a tanulásban, az otthoni munkában, az egymásnak végzett szolgálatban. Sokszor elég csak látni, hogy észrevették, hogy tettünk valamit, de hihetetlenül nagy értéke van a kimondott, megfogalmazott, a tényleges értékre vonatkozó visszajelzésnek. Legjobban a mértékadó személyek reakcióit lessük, a gyerekek a szüleiét, a szeretett tanárjáét, a baráti körét, szülők a házastársát, sokszor még a saját szüleiét is, és a munkahelyi főnökét. Számít még a munkánk társadalmi presztízse is - elgondolkodtató, amikor gyerekek édesanyjuk foglalkozásáról így beszélnek: nem dolgozik, „csak” háztartásbeli...

Az interneten nemrégiben egy keserű történet cirkált egy anya hivatali kalandjáról:

Jogosítványt készítettem. Sok furcsa tapasztalatom volt már a főállású anya vagy háztartásbeli foglalkozásom bediktálásával. Gondoltam, elébe megyek a problémának...

- Mi a foglalkozása? - kérdezte rutinosan a kisasszony.

- Tudományos munkatárs vagyok a gyermekfejlődés és az emberi kapcsolatok területén. A hivatalvezető elismerő tisztelettel írta föl a titulussomat és érdeklődve kérdezte:

- Megkérdezhetem, pontosan mit csinál?

- Továbbképző, kutatómunkát végzek, laboratóriumban és terepen (mármint a házban és házön kívül). Szereztem már négy komoly elismerést (mind lány). Csak gyakran napi 14 órát dolgozom (a 24 közelebb áll a valósághoz), de a munkám több kihívást tartogat, mint a legtöbb átlagos karrier és az elismerés sokkal kielégítőbb, mint a pénz - válaszoltam, A hölgy gratulált és soron kívül elkészítette a papírjaimat.

Amint hazaértem, máris szaladtak eléem a laborasszisztenseim: 13, 7, és 3 évesek. Az emeletről hallottam gyermekfejlődési programunk új modelljét (6 hónapos), amint egy új hangmintát tesztelt... Eddig is éreztem, hogy fontos és pótolhatatlan pozíciókat töltök be, de mi tagadás, a „hivatalos” elismerés újabb lendületet adott a további „projektvezetéshez.”

Összegezve tehát, rendkívül fontos a rendszeres visszajelzés, az elismerés, a munka megbecsülése. Kár ezzel takarékoskodni. Szintén külső motiváló tényező a jó környezet. A rendezett, színes, barátságos, harmonikusan célszerű berendezésű munka-

helyi környezet indirekt hatása nem elhanyagolható, érdemes kialakítására időt és akár pénzt is szánni. Ennél azonban még lényegesebb az emberi környezet. Közvetlen (munkatársainkkal való viszonyunknak mérhető hatása van a munkavégzésünkre, az örömteli munkavégzésre főképpen, de hosszú távon még egészségi állapotunkra is! A jó vezető (osztályfőnök, családfő, anya), egyik legösszetettebb feladata a jó légkör megteremtése, megőrzése.

Monoton jellegű vagy nem kifejezetten szívesen vállalt teendőknel segít, ha átláthatóvá tesszük a munkát. Kisebb részfeladatokra osztjuk vagy belátható időközökben rövid szünetet tartunk, valamilyen kellemes, frissítő mozgással, „jutalomfeladattal” üdítő társaságban.

A siker az önértékelést, az önbizalmat táplálja, így újabb erőt ad, miközben a megelégedettség jóleső érzését is nyújtja. A sikerélmény egyik kulcsa az a kihívás, amely sem túl nagy, sem túl kicsi. A könnyű siker hosszú távon semmilyen téren nem motivál. Csak annak van belső, önértékelést erősítő hatása, amikor érezhetően áldozatot kellett hozni ahhoz, hogy az eredmény, a teljesítmény létrejöjjön. Lehet ez az áldozat időráfordítás, önmagunk legyőzése, kellemetlenség elviselése, fizikai vagy szellemi erőfeszítés, bármi.

Végül két apróságnak látszó „mesterfogás”:

1. Minden munkát átalakít, eredetivé, személyessé tesz, ha **VALAKINEK** végzem, ha konkrét értelmét látom. Tudom pl, hogy az otthonunk tisztaságának ki fog leginkább örülni, tudom, hogy az adminisztráció kinek a helyzetén segít (lásd a jogosítványt soron kívül elkészítő ügyintézőt!), elképzelem, hogy a csavar, amit gyártunk, milyen készülékbe kerül, és annak ki örülhet majd, tudom, hogy a mai óra tananyaga a diákok személyiségét milyen irányban formálja.

Három kőfaragó keményen dolgozik. Arra megy egy vándor és megkérdezi:

- Mit csináltok?

- Nem látod? Követ faragok - válaszol unottan az egyik. ~ Pénzt keresek - sóhajt fáradtan a másik.

- Templomot építetek a Jóistennek - feleli jókedvűen a harmadik.

2. Ha minden apró munkát egy kicsivel jobban végzek el, mint

amennyire szükséges, akkor a dolgok irányítása, és főleg a minősége az én kezemben van. Szabadnak érzem magam, felül-emelkedhetek a kényszerítő körülményeken is. A körülmények alakulásáért nem mindig vagyunk felelősek. De a személyes viszonyulásunkért mindig mi felelünk. „Ha a munka lelketlen, az élet is fulladozni kezd” - (Camus). Egy kicsit jobban végezni, mint ahogyan kell! Ettől lélegzik egy munka szabadon, ettől lesz örömet hozó lelke.

Átvétel a Szív újságából

KITEKINTŐ

Nyitott tenyérrel

„Magyarországon vannak olyan református gyülekezetek, ahol szárnyal az ifjúsági munka, ahová van miért mennie a fiataloknak, mert igényesek, hitelesek, őszinték, és úgy szól az Isten igéje, hogy az meg is találja őket.”

Hogyan vonzzuk be a fiatalokat a gyülekezet közösségébe? Mit kezdünk a konfirmáció után ránk bízott ifjakkal? – többek között ezekre a kérdésekre keresték a választ a 15 és 18 év közötti korosztállyal foglalkozó szakemberek augusztus 21 és 24. között Balatonszárszón. A Konfi+ konferencia fő témája idén az identitás volt, az előadásokon és az interaktív csoportos foglalkozásokon szó esett többek között a kamaszok személyiségfejlődéséről, identitásának személyes meghódításáról, és arról is, hogy ebben a folyamatban hogyan segíthetik őket a felnőttek. Mintegy százötven lelkész, ifjúsági vezető, vallástanár és hittanoktató vett részt az MRE Ifjúsági Irodája szervezte gyakorlatorientált továbbképzésen, amely azt is célul tűzte ki, hogy a határainkon inneni és túli szakemberek kapcsolati hálót alakíthassanak ki.

Negyvenéves kamaszok

– Bár a szüleim elváltak, büszke vagyok édesapámra azért, ahogy nevelt. Akaratos gyerek voltam, de ő is, nagymamám is és a tanáraink is elérték, hogy végül egyetemet végzett ember legyek belőlem. A serdülőkor egyébként nem biztos, hogy lezárul 18 évesen, hiszen van, aki negyvenéves korban sem érett még. Az előadásokat nyomon követve azt hiszem, ennek a folyamatnak a közepén tartok – árulta el érdeklődésünkre Kenesei Ferenc. A fiatal mérnök arról is beszélt, hogy nem kötődik az egyházhoz, ám a konferencia szellemisége jó benyomást tett rá.

– Végig azt tapasztaltam, hogy elfogadnak itt, és nem rónak meg amiatt, hogy nem vagyok egyháztág. Az előadások pedig mindenki számára érthetőek, bárki beülne ide, sokat okulhatna belőlük.

Igényes, hiteles, őszinte

A gyülekezetek bevonása nélkül nem hatékony az ifjúsági munka – vélekedik ifj. Csomós József, a Tiszáninneni Református Egyházkerület ifjúsági referense.

– Sokszor csak ejnye-bejnyézünk, hogy már megint nem jött az a kutya kamasz a gyülekezetbe, és nem látjuk a másik oldalt: miért jöjjön, talál itt bármit, ami számára megfogható? Magyarországon vannak olyan református gyülekezetek is, ahol szárnyal az ifjúsági munka, ahová van miért mennie

a fiataloknak, mert igényesek, hitelesek, őszinték, és úgy szól az Isten igéje, hogy az meg is találja őket.

A jól működő ifik titka nem az, hogy felülmúlhatatlan a zene, amit játszanak, vagy sokat költenek kávéra meg sütre, hanem az, hogy hitelesek. Nem nagy szövegek, hanem életek változtatnak meg életeteket. Ne feledkezzünk meg a gyakorlatról! Egy közösségben, amelyik a szeretetet prédikálja, nézzük meg, hogy szeretik-e egymást az odajárók! Mi, lelkészek vajon összetartunk-e, imádkozunk-e együtt, vagy azzal vagyunk elfoglalva, hogy bepereljük egymást? A bélyeggyűjtő klub meg a gyülekezet között néha alig felismerhető a különbség. De az Isten nem arra hívott el, hogy vallásoskodjunk meg alkalmakat tartunk, hanem arra, hogy embereket Krisztushoz vezessünk el.

Miért vonzó?

A Hídverés című műhely vezetője elmondta, a konferencia résztvevői számára egy tréninggyakorlattal modellezték, mit jelent megőrizni és átadhatóvá tenni a maradandó értékeket.

– A jelen lévőknek egy tojást kellett becsomagolniuk úgy, hogy ne törjön el. Persze, az nem látszott, hogy mi van a csomagban. Sokszor egy kívülálló is csak egy újságot vagy egy hideg templomot lát a gyülekezetből, és nem tudja, hogy középen valami nagyon értékes van. Ezt a valamit kellene nekünk minőségi módon továbbadni az embereknek.

A gyülekezetet nem kell vonzóvá tenni a lelkipásztor szerint, mert a hitben járó, élő közösség eleve vonzó.

– A jó gyülekezet olyan, mint egy szép nő, igényes, ápoltságos, és ha van valami a fejében, akkor nemcsak utána fordulnak az emberek, hanem meg is akarják ismerni. Egy olyan közösségben, ahol az Isten igéje van a középpontban, ott árad a Krisztus jó illata, és nem nagyon kell reklámozni, mert működik, ezért az emberek keresik.

Nem maradhatnak segítő nélkül

– Mikor elkezdtem együtt dolgozni egy nehezebben kezelhető konfirmandus csapattal, úgy éreztem, jó lenne érteni őket és mindazt, ami bennük zajlik, annál is inkább, mert én más világban voltam serdülő – számolt be tapasztalatairól Imre Zita. Nem kérdés, hogy feladata-e a lelkésznek foglalkozni a fiatalokkal, véli a dunaszentbenedeki lelképásztor.

– Egy lelkész nem nyugodhat meg abban, hogy mivel az nem az ő ajándéka, nem is tesz az ifjúságért. Ha másként nem megy, keresni kell olyan embereket, akiknek ez az ajándékuk, mert a fiatalok nem maradhatnak segítő nélkül. A velük való bánásmód képessége egyébként fejleszthető, többek között egy ilyen konferencia is segít ebben.

El kell őket engedni

Vannak konfirmandus csoportok, amelyek teljes lélekszámmal bekapcsolódnak a gyülekezeti életbe és szolgálatba a fogadalomtételük után, mások pedig szinte teljes lélekszámmal eltűnnek. A kis református közösség lelképásztora tanúja volt az előbbinek, utóbbira pedig fel van készülve.

– El tudom képzelni, hogy el fog tűnni néhány fiatal a konfirmáció után a gyülekezetünkéből. Nehéz ezt elfogadni, a lelkész egyébként is először magában keresi a hibát. Nyomja a vállunkat a felelősség, és veszteségként éljük meg, mert mindegyik gyermekben látjuk, hogy milyen jó lenne, ha a gyülekezethez tartozna. Nehéz őket elengedni, de azt remélve tesszük, hogy nem végleges a búcsú, hátha valamikor az életük során elindulnak visszafelé. Ezek a fiatalok meg fognak házasodni, megkereszteltetik a gyermeküket, betegek lesznek, el kell temetniük a hozzátartozóikat, tehát számtalan ponton fogunk találkozni, a lehetőségekkel pedig élni kell. Vannak olyan pillanatok az életben, mikor az ember nagyon érzi, hogy rászorult, és ekkor nyitott arra, hogy meghallja a segítő szándékú hangot – sokkal inkább, mint tizenévesen.

„Királyi én” születik

Ahogy nem lehet anélkül megtanulni biciklizni, hogy járnunk tudnánk, úgy a személyiségfejlődésben sem lehet kihagyni lépéseket – hívta fel a figyelmet Uzsalyné Pécsi Rita előadásában.

A neveléskutató ismertette azt a folyamatot, amely a zavart-

ság állapotától az „én”, a „te”, a „mi”, az értékek és Isten felfedezésén át mindezek meghódításáig végbemegy minden emberben. Az ún. „királyi én” megszületésének folyamata jellemzően a 15–18 éves korosztály számára a legnehezebben elviselhető, hiszen ez a legválságosabb időszak. A szakember szerint éppen ezért meg kell hagyni a fiataloknak az intimitáshoz való jogot és nem szabad elvárni, hogy többek között az Isten-kapcsolatban ugyanazt a mintát kövessék, amit a szülei.

– Isten nyitott tenyérrel szeret minket, kellő szabadsággal, mégis biztosan tartva. Szeressük mi is így kamasz gyermekeinket, hiszen az a feladatunk, hogy kísérjük őket a saját útjukon! – fogalmazott a neveléskutató.

Várni rájuk

A szakember szólt arról is, hogy a kamaszok számára az egyik legfájdalmasabb tapasztalat, amikor úgy érzik, a tanáraik csak az anyag leadásával törődnek, tanítványaikkal nem.

– Az anyag lehet éppen az ige is egy vallástanár számára! A fiataloknak viszont éreznie kell, hogy az órán vártak rájuk, kíváncsiak rájuk, és a pedagógus találkozni szeretne velük. Még ha nem is ismerik el, ebben az időszakban olyan gyengéd szeretetre vágnak, mint utoljára kisgyermekkorukban.

Kicsit több kritikát!

Baljós jel, ha egy kamasz túlzottan elfogadó, ezért ilyenkor a felnőtteknek abban is segíteniük kell őket, hogy megkérdőjelezzék a világ dolgait.

– Az instant tudás, ízlés, vélemény, hit tömegembereket hoz létre, nem egyéniségeket. Nem válhat felnőtté az az ember, aki a szülei védőszárnyai alól nem tud kilépni. Önállóságra neveléssel és bizalommal lehet megerősíteni a fiatal! Az ilyen szülői hozzáállás egyébként már hároméveseknél is csökkenti a dacot – tette hozzá a neveléskutató.

A szakember egy történettel illusztrálta, meddig tart a serdülés időszaka. Az ezüstműves, aki az ezüstöt tisztítja, pontosan addig tartja a fémeket a lángok felett, míg meg nem pillantja benne a saját arcát. A serdülőkor akkor ér véget, amikor az istenarc láthatóvá válik egy emberben.

Jakus Ágnes

A MAGYAR FA

Ha egy fára ragyog a nap fénye,

hogyne lenne életre reménye!

Meleg a fény, fakad a rügy tőle,

zöld levélke bújnak ki belőle.

Sok kis virág, fehér kelyhű, tiszta.

A kék égre úgy mosolyog vissza.

S ha lehullik mindenik virága,

gyümölcsöktől hajlik a fa ága:

Ha egy fára ragyog a nap fénye,

hogyne lenne életre reménye!

Mért látom hát kopáran a fámát,

az én szegény, szomorú hazámat?

Hiszen Isten kegyelmének napja

sugarát rá bőséggel hullatja.

Mért mered hát csupaszon az ága?

Miért nem fakad rügye és virága?

Kis rügycské, ti talán tudjátok.

Hívogaton, ha letekint rátok,

talán ti nem engedtek szavának,

kis rügyei a nagy magyar fának!

Tavaszt csak nap melege adhat.

Tavaszt csak az Úr Jézus fakaszthat.

De hogy a fa virágba boruljon,

kis rügycske kell, hogy kiviruljon,

engedjen a napfény melegének,

Megváltója nagy szeretetének.

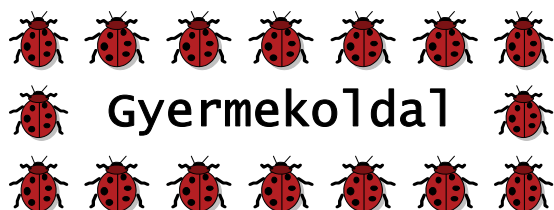
Rügyszívecske nyílj meg valahára!

Meleg árad le a magyar fára:

az Úr Jézus kegyelmének fénye.

Hogyne lenne életre reménye!

Túrmezei Erzsébet

Gyermekoldal

Küszöbön

az őszi csatangolás!

Ősszel és tavasszal nemcsak a hittanórákon hallunk Jézusról, hanem kirándulásaink is lehetőséget adnak arra, hogy észrevegyük Őt alkotásai és teremtményei révén a természetben is. A túrákat kísérő kerettörténetek Jézus tanítására irányítják a figyelmünket. Most az őszi kiránduláson Isten teremtett világán belül az állatoknak adjuk a főszerepet. Ki az, aki közületek nem szívesen gondol rájuk?

Nos, az idei kirándulásunk a „*Katica Tanyára*”, vezet, ahol lesz alkalom a kedvencek közt mozogni, megfigyelni őket. Kerettörténetünk és a feladatok témája az *”Állatok a Bibliában”* lesz.

Reméljük, a csapatok közötti verseny - melyet bizonyára élvezni fogtok - nemcsak a győztest állítja majd elénk, hanem sok okos dologgal ismerkedtek meg. Igazi szenzáció lesz számotokra a *beltéri csúszdapark* is, ahol jókat csúszkálhatunk majd a háromféle nehézségű pályán.

Tehát várunk benneteket **okt. 6-án (szombaton)** a templom melletti parkolóban, és irány a Katica Tanya!

Indulás reggel 9 órakor, érkezés kb. este 6 óra tájban.

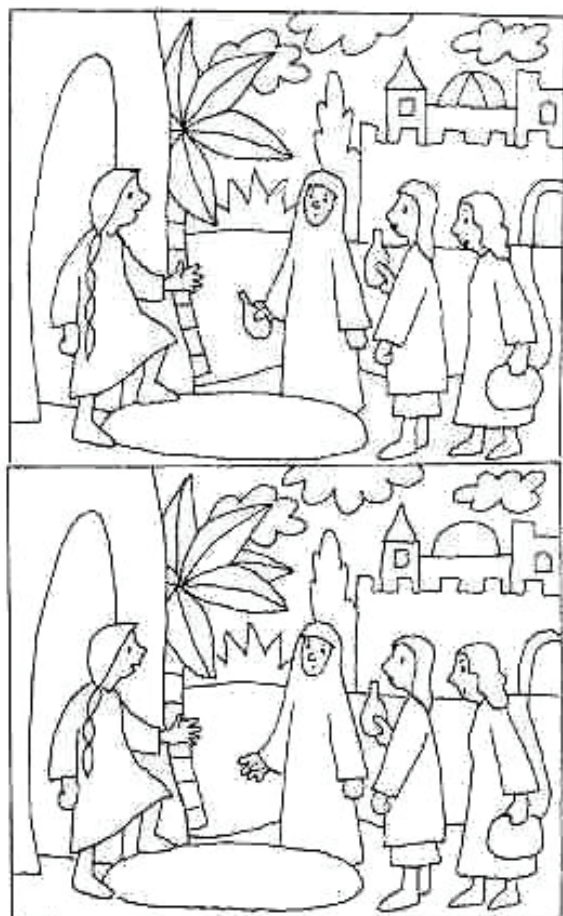
Úti célunkhoz a plébánia autóbusza, a Tűzmadár juttat el.

Hideg élelmet, innivalót hozzatok magatokkal!

Október lévén melegebb öltözékre, esőkabátra is gondoljatok!

Jó készülődést és feltétlenül várunk benneteket!

Edit néni

Keresd meg az 5 különbséget!

ITT AZ ŐSZ! JÁTSSZUNK A GESZTENYÉVEL!

Mindent vagy semmit: Ezt a játékot két játékos vagy két csapat játszhatja. A játékterületet válasszuk ketté egy vonallal vagy bottal! Mindkét oldalra tegyünk le 10-10 gesztenyét. Dobókockával felváltva dobnak az ellenfelek. Amennyit dobnak, annyi gesztenyét vehetnek el a másik térfélről, és ezeket letehetik a saját oldalra. Az nyer, akinek az oldalára átkerül az összes gesztenye.

Gesztzenyszámláló: Ezt a játékot legalább ketten játsszák. Szükségünk van egy dobókockára, egy nagy újságpapírra vagy csomagolópapírra és kb. 20-30 gesztenyére. Terítsük le a papírt, tegyük rá kör alakban a gesztenyét, majd egyesével rajzoljuk körbe őket! Jelöljük ki egy startgesztenyét! A játékosok felváltva dobnak a dobókockával. A starttól indul a játék. Mindig anynyiadik gesztenyét veszi fel a játékos, ahányat dobott a kockával. A számolás mindig az utoljára felvett gesztenyétől folytatódik, az üres helyeket is bele kell számolni. Segít, ha a lépegetéshez használunk egy másik gesztenyét vagy valamilyen egyéb termést, követ stb. Jó idő esetén szabadban is játszhatjuk, ilyenkor nem kell újságpapír, csak kréta. Ha elfogytak a gesztenyék, vagy meguntuk a számolást, vége a játéknak. Az nyer, akinél a legtöbb gesztenye van.

A következő játékhoz viszonylag nagy tér szükséges. Kell még kb. 10 darab gesztenye és legalább két játékos. Helyezzük a padlóra egyesével a gesztenyét egymástól kb. 2 méter távolságra! Az egyik játékos menjen ki a teremből, a többiek pedig jelöljenek ki egy gesztenyét! Ezt kell megtalálni a visszatért játékosnak a többiek utasítása alapján (hideg-langyos-meleg-forró).

Gesztzenyepiramis: Mindenki kap egy bizonyos számú gesztenyét, összesen kb. 30-40 darabot érdemes szétosztani a játékosok közt. Középre tegyünk egy lapos tányért vagy tálcát! A játékosok felváltva tesznek egy-egy gesztenyét a tányérra, a rajta lévő gesztenyekupac tetejére is lehet pakolni. Ha leesik egy gesztenye a tányérról, fel kell vennie annak, akinél leesett. Az nyer, akinek legelőször elfogy a gesztenyéje, vagy akinél a legkevesebb marad.

T a i z é

– A bizalom zárandoklata

Taizé egy Franciaországban található középkori falucska. Magáról a helyről én sem hallottam korábban, de az esti gitáros misén már sokan megismerkedhettünk a Taizés énekekkel, melyek rövid, gyorsan tanulhatóak és gyönyörű dallamúak. Megérintik az ember szívét és lelkét egyaránt. Ott, az ifjúsági zárandoklaton ezt felerősödve volt szerencsénk átélni. Amikor július 22-én megérkeztünk tudtuk, fantasztikus hét vár ránk.

21 órányi utazást követően az esti misén közel 4000 fiatal testvérünkkel kezdtük el az ökumenikus imádságot. Leírhatatlan érzés volt a sok nemzettel együtt dicsőíteni az Urat! Az óriási embertömeg egy célért gyűlt össze, egyként énekelt és járta zárandokútját. Az ott töltött 8 napunk programok sokaságával volt megtöltve. Minden reggel fél 8-kor katolikus szentmise várta a zárandokokat. Saját sátrainkból 8,30-ra kellett odaérnünk a közös reggeli szertartásra. Mivel sok országból, különböző vallásúak gyűltünk össze, az imádságok is ennek figyelembevételével folytak. Francia a fő nyelv, de az evangéliumot lefordítják angolra, németre, időnként magyarra és még néhány nyelvre a jelenlévő országok résztvevőitől függően. Mindig kaptunk énekes könyvet és magyar evangéliumot, így nem is volt szükséges mindent a maga teljességében érteni, elég volt érezni. Az istentisztelet közepén 7 perces csendet tartottunk, ekkor lehetőség nyílt akár saját imádságra is. Megdöbbenve tapasztaltuk, hogy a csendnek mekkora ereje van! A szebbnél szebb énekek alatt áldott kenyeret és mindenki számára bátran elfogadható ostyát osztottak anélkül, hogy bármely vallás képviselői meg lettek volna sértve. Az 5000 főt befogadó templom közepén foglalt helyet a 60 szerzetes, őket pedig mi, hívők vettük körül.

A reggeli mise után az aktuális önkéntesek osztották mosolygósan a meleg italos, csokis bagettes reggelit. Hihetetlen, de Taizében minden önkéntes alapon működik, legyen szó takarításról, vagy a folyamatosan érkező csoportok fogadásáról. Ennek ellenére minden zökkenőmentesen, a legnagyobb rendben folyik. Érdekes, hogy mire odaértünk, még a mosdóblokkok takarítására is túljelentkezés volt, amit a szervezők sem gondoltak volna. Ez valószínűleg annak köszönhető, hogy Taizé atmoszférája mindannyiunkat magával ragadott! Éreztük, különleges helyen vagyunk és dült bennünk a tenni akarás.

10 óraker különböző korosztályokra bontva nagycsoportos bibliai elmélkedéseken vettünk részt, ahol teljesen új megvilágítást nyertek eddigi bibliai ismereteink. Angol volt a tanítás nyelve, de igyekeztek minden nyelvre lefordított evangéliumokat osztani. Ezek után 8-10 fős csoportokba verődünk és elvonulva elmélkedtünk az ismerkedést követően az aznapi evangéliumhoz kapcsolódóan megadott kérdésekről. Alkalmunk nyílt megvitatni hitünk kényesebb részeit is, melyek során rendkívül mély beszélgetések kerekedtek ki. 1 szerb, 2 horvát, 3 holland és 2 magyar tagja volt csoportomnak. Érdekes volt megtapasztalni, hogy a történelmi ellentéteket félretéve segítette a szerb srác a horvát lányokat, hogy zökkenő mentesebben menjen az angol kommunikáció.

Kis pihenőt követően 12,20-kor következett a déli énekes imádság, majd a változatos francia meleg ebéd. A rövid szieszta után újra kiscsoportos beszélgetés, alkalmanként játék, kirándulás vagy pihenés következett a kedvüktől függően. Volt, hogy elvonultunk a csendes kertbe vagy a templomba, máskor felfedeztük a környéket.

17,00-kor meleg teás, süteményes uzsonna volt napirenden, majd 17,45-től érdeklődéstől függően különleges témákról tartottak előadást a testvérek. 19,00-kor tésztás vacsora keksszel és gyümölcscsel, na meg persze kihagyhatatlanul sajttal és bagettel. Ezt követte az esti liturgia, ahol a hét közepétől fogva már közel 5000-en énekeltek a gyönyörű énekeket. Ezek igazán felejthetetlen pillanatok voltak! Itt nem számított, hogy ki honnan jött, vagy az, hogy melyik vallás képviselője, csupán az, hogy mind az Úrhoz jöttünk és keressük a helyes utat. A templom folyamatosan nyitva volt, bármikor betérhettünk az oltárhoz, ahonnan mindig boldogan, nagy csennel és különleges békével tértünk ki.

Az istentiszteletet követően a szórakozni vágyók a tábor egyetlen hangoskodásra kijelölt területén, az Oyaknál gyűltek össze. Mindenki vitte a saját hangszerét és rögtönzött csapatokban pengettek, ütötték és fújták a régi idők és napjaink slágereit, míg mások táncoltak, énekeltek vagy játszottak. Egy biztos, a hangulat mindig fergeteges volt! 23,30-kor kötelező elcsendesülés következett, de a szemfülesek sátraik közelében még nézhették egy kicsit a hullócsillagokat.

Szerdán Püspök atyánk is meglátogatott bennünket, így a kiskápolnában rendhagyó püspöki szentmisén is részt vehettünk, ahová meghívtuk a vajdasági magyar testvéreinket is. Megköszöntük nagylelkű támogatását és elmeséltük neki addigi élményeinket is.

Taizé csodálatos hely, ahol 0-90 éves korig szinte minden korosztály képviselteti magát. Legtöbben 20 év körüliek voltunk, de szép számmal akadnak idősebbek és fiatalabbak, házaspárok egyaránt. Hogy miért használok jelen időt? Mert Taizé kapui nem csak egy hétig állnak nyitva! Folyamatosan várja a Szentlélek indíttatására odaérkezőket! Mindenki azért megy, hogy hitét erősítse és békére találjon, hogy közelebbi kapcsolatba kerülhessen a Jóistennel, valamint hogy új barátokra teheszen szert és ott mindezt valóban meg lehet találni!

Engem Taizé teljesen magával ragadott, mert ott mindenki felhőtlenül boldog, az emberek mosolygósak és barátságosak. Bárkit megszólíthatunk anélkül, hogy furcsán néznének ránk. Sőt, örülnek neki! Egy teljesen új világ tárult elénk. Annyira jó volt látni nap mint nap, hogy ilyen sokan vagyunk és hiszünk az Úrban! Ez óriási energiát adott!

Csodás élményekkel gazdagodtunk és fantasztikus emberekkel ismerkedtünk meg. Rengetegen kaptunk új feladatot, célokat vagy hívást egy új hivatásra. Az igazi munka a hazatéréskor vár minden zárandokra. Taizé lelkeségét, erejét, békéjét, felhőtlen vidámságát kell becsempészni környezetünkbe! Az alapító Roger testvérnek is ez volt a terve – élettelt megtölteni a közösségeket és elindítani az új szolidaritást! Nem fog egyik pillanatról a másikra eljönni, de mégsem élhetünk félelemben, haragban vagy közömbösségben. Az élet minden területén bizalomra van szükség! A munkában, az emberi kapcsolatokban, hitbéli életünkben egyaránt. Le kell döntenünk a szívünkben lévő falakat, le kell vetköznünk előítéleteinket és közösen, egymást segítve kell járnunk a kijelölt úton. Taizében erre próbáltak tanítani minket!

A zárandokút újabb fontos üzenete, hogy merjünk bízni a Jóistenben és az Ő gondviselésében! Mondjunk igent minden hívásra! Kívánom mindannyiuknak, hogy ha valaha is lehetőségük nyílik ellátogatni Taizébe, bátor szívvel ragadják meg az alkalmat. Garantáltan nem fognak csalódní! Lóránt atyának pedig ezúton is hálás köszönetet szeretnék mondani a lehetőségért, a támogatásért és a biztatásért! Életem meghatározó élménye volt Taizé, mely új úton indított el...

Csonka Laura

Hallotta?

Teológiai alapmű jelent meg a hit évének kezdetére

Segíthet elmerülni hitünkben Leo Scheffczyk bíboros (1920–2005) *A katolikus hit világa – Igazság és alak* című könyve, amely a Szent István Társulatnál jelent meg szeptember elején a „Krisztus Ügye” Lelki Család („Das Werk” FSO) szerkesztésében és Hegyi Márton, a Pécsi Hittudományi Főiskola adjunktusa fordításában.

XVI. Benedek pápa „A hit kapuja” (Porta fidei) kezdetű apostoli levelével hirdette meg a Hit Évét (2012. október 11. – 2013. november 24.), hogy újra felfedezzük a hit nagy ajándékát, Jézus Krisztus megváltói szeretetét és Egyházunk lelki kincseit. Ebben nyújthat segítséget Leo SCHEFFCZYK bíboros (1920–2005) A katolikus hit világa – Igazság és alak című könyve, amely a Szent István Társulatnál jelent meg szeptember elején a „Krisztus Ügye” Lelki Család („Das Werk” FSO) szerkesztésében és Hegyi Márton, a Pécsi Hittudományi Főiskola adjunktusa fordításában. A müncheni teológus úgy fogalmaz, hogy „ebben a művében szilárd, mindenre kiterjedő és megbízható támpontot nyújt azoknak, akik alaposan el akarnak mélyedni a katolikus kereszténység világában.”

A kötet elején Erdő Péter bíboros ajánlja „*ezt a hiánypótló könyvet különösen a teológiával foglalkozóknak és minden igazságkereső embernek*”, és személyes hangvétellű szavakkal emlékezik vissza utolsó beszélgetésére a már nagybeteg teológussal: „*utolsó találkozásunkkor mélyen megrendített, amikor azt mondta nekem, hogy végső szenvedéseit a magyar Katolikus Egyházért is felajánlja. Ezek a szavai minket is figyelmeztetnek: a teológiát nem lehet elválasztani az élettől.*”

Ez a mű központi helyet foglal el Scheffczyk gondolkodásában, és vitathatatlanul a teológus végrendeletének tekinthető. Kiindulópontja a katolikum konkrét valósága, és ebből fejti ki a kereszténység lényegét. A mű érvelő jellege világossá teszi, hogy szerzője a párbeszéd mestere. A Scheffczyk által folytatott dialógus mindig a tartalomra koncentrál. Főként azokra a megkülönböztetésekre irányítja a figyelmet, amelyekre igen nagy szükség van korunkban, hogy feltárhassuk a katolikus hit tartalmát. Ez a könyv nélkülözhetetlen segítséget nyújt mindazoknak, akik napjaink pluralista szellemiségének kontextusában szeretnének közelebbről megismerni a katolikus gondolkodás sajátosságaival.

„*Kiegyensúlyozott véleményével, az eltérő álláspontokat ismertetve is tárgyilagos hangnemével, konkrét példákkal gazdagon illusztrált érvelésével meggyőzően vezeti be olvasóját a katolikus hitvilágba*” – írta véleményezésében a könyvről Martos Levente Balázs, győri főiskolai tanár.

XVI. Benedek a következő szavakkal idézi fel Scheffczyk személyét: „*felfoghatatlanul művelt és szorgalmas emberként maradt meg az emlékezetemben, akinek az életmódja emellett tudvalevőleg rendkívül egyszerű volt. Vasárnaponként mindig a müncheni Dall’Armi Otthonban misézett és prédikált. Leo Scheffczyk mély lelki forrásokból merített, és onnan kapott erőt ahhoz a szilárdsághoz, amely lényének látványos törekvése ellenére csodálatos módon jellemezte őt. Az állhatatossághoz való bátorsága mély hitében, az Úrhoz fűződő mély, benső kapcsolatában és az Egyház iránti szeretetében gyökerezett.*”

XVI. Benedek pápa a Hit évével az Egyház figyelmének középpontjába akarja állítani a Jézus Krisztussal való találkozást és a hit szépségét. Scheffczyk bíboros jelen művével hitünk gazdagságát és szépségét tárja elénk. Reméljük, hogy segíti az Olvasót abban is, hogy a felismert igazságok alakot öltsenek a szív rejtekében és életté váljanak az Egyház megújulására.

Magyar Kurír

A Vatikáni Rádió első mobil alkalmazása az evangélium szolgálatában

A mobil „app”, vagyis a mobiltelefonra letölthető alkalmazás lehetővé teszi, hogy a felhasználó élőben hallgassa a Vatikáni Rádió öt csatornájának 40 nyelven elhangzó összes programját, és nyomon követhesse minden nyelvi szerkesztő-

ség híreit, amelyek az információs rendszeren keresztül a pápai eseményekhez kapcsolódnak.

A Vatikáni Rádió első „app” szolgáltatása hangsúlyozottan multimediális jellegű. Az alkalmazás a következő honlapról tölthető le ingyen: <http://rv.va/android>

Az alkalmazás a pápa nyilvános működésének programjáról (Agenda címszó alatt) tájékoztat, amely az első változatban a következő nyelveken olvasható: olasz, angol, francia és spanyol. A Vatikáni Rádió és a Vatican Tic (Tag Information Code) közösen kidolgozott rendszerének köszönhetően minden egyes pápai eseményhez kapcsolódik minden cikk és hanganyag, amely az adott nyelven, illetve a Vatikáni Rádió többi 39 nyelvi szerkesztőségében készült. Ez az „Agenda” – a pápai események napirendje – állandóan frissül az élő audió- és video-adások révén, amelyeket a Vatikáni Rádió a Vatikáni Televíziós Központtal együttműködve készít. Ezzel egyidejűleg a pápai beszédek, megnyilvánulások olvashatók a Vatikán honlapján, amelynek címe: www.vatican.va

Az „app” – alkalmazás – további szolgáltatása a „News”, vagyis a legfrissebb hírek, amelyek a Vatikáni Rádió híradóiban hangzanak el a világ és az egyház legfontosabb és legidősebb eseményeit illetően. Ez a szolgáltatás jelenlegi formájában olasz és angol nyelven vehető igénybe.

Az „app” „Radio” szekciója 5 hangcsatornán közvetíti a Vatikáni Rádió 40 különböző nyelven nap, mint nap elhangzó több mint 70 programját.

A pápa programjai, valamint a hírek az Android 2.3-as és az e feletti verziókon érhetőek el, míg a Radio szolgáltatáshoz, a hangcsatornák streaming (jelfolyam) hallgatásához szükség van az Android 3.0-as vagy e feletti változatára. Az élő video stream közvetítéseket az Android 4.0-ás, vagy e feletti verzióján követhetik az érdeklődők.

A Vatikáni Rádió nemzetközi és multikulturális közösség. 60 országot képviselő szerkesztői a pápa és az egyház szolgálatában állnak, népek és kultúrák rendkívül változatos gazdagságot jelentő sokaságának közvetítik az Evangéliumot.

„A világra és a jövőre nyitottan, az egyetemesség iránti szenvedélyes szeretettel kívánjuk szolgálni Krisztus Jó Hírét, felhasználva minden olyan eszközt, amelyet az emberi leleményesség felkínál, hogy a kommunikáció létrehozza az emberek közötti szeretetközösséget és egységet” – áll a Vatikáni Rádió szeptember 7-én kiadott közleményében.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

Pulayné Kovách Erzsébet

A galambok

Egy forgalmas útkereszteződésben az egyik sarokház falához támaszkodva állt egy öregasszony. Külsője nagyon zilált volt. Félig nyitott pongyolája alól kilátszott a hálóinge. Ápolatlan haja kuszán lógott a vállára. Lesírt róla, hogy mennyire gyenge, alig áll a lábán.

Beteg vagy részeg? - Ez nem lehet mérlegelés tárgya. Segítség-re szorul, vagy nem? - ez itt a kérdés. Megszólítottam:

- Látom, nem érzi jól magát, nincsen szüksége valamire? Bár én is bottal járok, de azért szívesen hazakísérem! Feltétlenül le kellett jönnie ilyen állapotban?

- Az orvos is megtiltotta, hogy kijöjjek az utcára, de le kellett jönnöm a galambokat megetetni, mert az ablakból láttam, hogy

nem eteti őket senki!

- Most befejezte az etetést, jöjjön, hazakísérem!

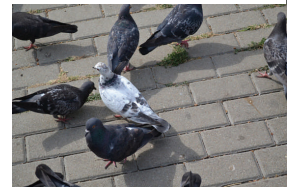
- Még nem megyek, még gyönyörködöm bennük.

- Akkor Isten áldja, vigyázzon jobban magára!

Alig mentem néhány lépést, utánam szólt:

- Várjon, akarok kérdezni valamit! Ki mondta magának, hogy szólítson meg? Már rengeteg ember ment el mellettem, és senki nem veszi észre, hogy rosszul vagyok, esetleg segítségre szorulólok.

Tudja - feleltem -, biztosan az a szerető hang figyelmeztetett, amely magát a galambokhoz küldte! Mert Ő nemcsak az „ég madarai”-ról, hanem az utca embereiről is gondoskodik.

Egyházközségi kirándulás október 23-án Szekszárdra

A tervezett program:

6.00 Indulás

6.00-10.00 Érkezés a kisvasúthoz (Pörböly), kisvasutazás

12.00 ebéd (a hozott hazaiból)

13.00 Séta Szekszárd belvárosában

14.00– 17.00 Babits emlékház, Mézeskalácsos, Gyertyaöntő és Cukorkakészítő Múzeum (Munkácsy u. 9/b.)

kilátó a város szélén, rálátás a városra és a híres borvidék dombjaira

18.00 Vacsorával egybekötött borkóstoló

19.00-23.00 Utazás Nagykanizsára

Jelentkezés: hivatali időben a plébánián. Részvételi díj: 5000 Ft

Phil Bosmans gondolataiból

Apály és dagály

Különös, érthetetlen az emberi élet. Évről évre, napról napra emberek és dolgok között mozogsz. Vannak napok, amikor süt a nap, és nem tudod, miért. Elégedett vagy. Látod az élet jó, szép oldalait. Nevetsz, hálás vagy, ugrálni szeretnél örömdben. Szaporán megy a munka. Mindenki kedves hozzád. Nem tudod, miért. Talán jól aludtál. Talán jó emberre akadtál, és úgy érzed, megért. Arra gondolsz, maradjon minden így, ez a béke, ez a mély öröm. Ám hirtelen minden másként alakul. Ahogyan a tűző nap magához vonzza a felhőket, úgy szakad rád a szomorúság - megmagyarázhatatlanul. Mindent feketén látsz. Minden nehezedre esik. Semmire sem tartod képesnek magadat, és elveszíted minden bátorságodat. Azt hiszed, nem szeret már a többi ember, és már semmit sem tartanak felőled. Mindenütt találsz okot arra, hogy panaszkodj és vádaskodj. Azt gondold, hogy ezután már mindig így lesz, nem fog már megváltozni ez az állapot. És nem tudod, miért. Talán fáradt vagy. Nem tudod. Miért kell ennek így lennie? Mert az ember egy darabka természet, tavaszi és őszi napokkal, a nyár melegével és a tél hidegével. Azért, mert az ember igazodik a tenger ritmusához, az apályhoz és a dagályhoz. Azért, mert létezésünk az élet és halál folytonos ismétlődése.

Ha ezt megérted, megint bátran és bizalommal telve folytathatod. Ha igent mondasz az élet ritmusára, ha átveszed azt, akkor annak fölfelé és lefelé ívelő szakaszain át egyre elmélyültebb életre találsz.

Emlékek

Egy kagyló, egy szárított rózsza, egy megkopott maci, egy elsárgult képeslap, egy régi fénykép. Egyik sem értéktárgy, mégis ragaszkodunk hozzájuk. A szünidő örömeire, egy szeretetteljes találkozásra, a gyermekéveinkre, az édesanyánkra, az édesapánkra, az életünk egyik meghatározó órájára emlékeztetnek. Becses emlékeinket átszövik a szeretet aranyszálai. Olyanok, mint egy múltból jövőbe vezető korlát: kapaszkodót adnak és utat mutatnak. Vannak azonban más emlékeink is: átélt balsikerek, másoktól elszenvedett sérelmek, kudarc, amit be kell vallanunk magunknak. Néha segít tapasztalt emberrel beszélni arról, ami annyira nyomaszt bennünket. Néha azt is megtapasztaljuk, hogy éppen a legnehezebben megélt emlékeink lesznek a legértékesebbek.

Angyal vagy

Az angyalok olyan emberek, akik továbbadják a fényt. Ahol ők vannak, minden világos és érthető lesz. Az angyalok olyan emberek, akik a Paradicsomból útravalóul kaptak egy eredeti, természetes örömet. Az angyalok talpra segítenek, ha valaki padlót fogott, és láthatatlanul egyenesben tartják a világot. Bennük valamelyest megérzed egy olyan kifürkészhetetlen jóságnak a titkát, amely át akar ölelni téged. Az angyalok nem jönnek megrendelésre vagy fizetség ellenében. Többnyire egészen váratlanul tűnnek fel, megmutatják az utat, nem várnak köszönetet, és már el is tűntek. Isten angyalokat keres az emberek között. Gyere, te angyal vagy!

Föl és alá

Nyár van, viharok, sokféle ítéletidő, szélvész és árvíz. Hánykodik a Föld: túl nehéz már neki a gazdaságkori civilizáció, ami leginkább csak fosztogatni tudja javait. Aki teheti, nyaralni húzódik valami biztonságos és békés helyre, de létezik-e ilyen? Még az iskola, vagy a norvég üdülősziget sem paradicsom, sőt a mozi sem, ahol – elvileg – csak a filmekben lőnek, bár azokban szakadatlan a mézárás – nyilvánvalóan oktató-nevelő céllal, máskülönben miért gyilkolásznának? Csoda-e, hogy immár tüzelnek ott élőben is: a minap Amerikában ölt és sebesített meg közel száz embert egy ifjú pszichiáter-jelölt egy filmbemutatón. Állítólag jó tanuló. Erről meggyőződhetünk: kihallgatásán igen meggyőzően alakította a hatóságok etetésére kidolgozott elmeroggyant-szerepet. Különös, nehezen megszokható, noha roppant gyakori lét-lyukadás szenvedője ő: az emberi valóságából egyszer csak átpottyant a Batman-féle szörny-mese filmek világába. Un. tanult ember létére egy idő múlva képtelen volt megkülönböztetni az életet a nyilvánvalóan kitalálttól, a semmitől. A szépet a förtelmestől, a jót a gonosztól. Megpróbált azonosulni a sátni film fő-rémével.

Miért éppen azzal?

Talán nem kell vitát nyitni arról, hogy a világtörténelemben eddig nem létezett ennyire kultúra nélküli, röviden: oly végtelenül primitív civilizáció, mint a mai, és amelyben Batman, Szuperman, Csillagok háborúja és hasonló bányáságok előfordulhattak volna szórakoztatás, vagy ne adj' Isten, kultúra gyanánt.

Hajdan az Iliászt mesélték a regősök, Gilgamest, Ráma királyfi vagy Fehérlófia kalandjait. A kereső ifjú lélek természetesen csüggött rajtuk, átélte a történeteket, megpróbálta utánozni a hősokeket. Elsőként azt vette észre, hogy példaképei kiemelkedtek a társadalomból, ami annyit tesz, hogy fölülmúlták az átlagot erényekben. Az erény az „er” gyökből er-ed akár az er-ő, de leginkább szellemi gazdagságot jelent: okosságot, jóságot, segítőkészséget, bátorságot, önzetlenséget. Tessék megvizsgálni például a népmesehősök jellemét! A nemes tulajdonságok nem terhelik őket, hanem éppenséggel emelik: lehetővé teszik, hogy barátaik, köztük segítő állataik legyenek, akiknek támogatásával aztán legyőzik a gonosz boszorkányt, a sárkányt, az alvilág rémeit. Ilyenek mindenkor támadták az embert: kívül is, belül is.

Ismételjük meg: a hősoke kiemelkednek az átlagból, mert föl, az Ég felé törekszenek, akár a szentek. Abban mind egyeznek, hogy segíteni igyekeznek a gyöngébbeken, helyettük is vállalják az áldozatot, akár életüket is kockára teszik, hogy emeljék őket. Kizárólag a gonosz ellen harcolnak. Soha nem ölnek, kivéve, ha meg kell vívniuk a sátnal, a sárkánnyal.

Ellenben a gazdaságkori filmvilág csúcshősei csúcsmészárosok, egyedül ebben a legislegjobb, kiváltképpen csodafegyverek révén. Vegyük észre: a csodafegyver nem segítő állat, vagyis nem jó szellem, hanem dolog, a „műszaki fejlődés” eredménye, pénzből és hatalomból készül. Utánzóik átlátnak az olesó dramaturgiai cselofágásokon, melyek egyiket ún. jó tömeggyilkossá, a másikat rossz tömeggyilkossá festik – az egyik kutya, a másik eb! Jól látszik ez jelmezeiken: denevér mindenkor alvilági jelkép volt, a pók szintén, és a színek: a vörös – vérszín! A fekete – pokolszín! Megértik a tanítást: semmi képmutatás! Ők a gonosz oldalán ropogtatják gépfegyvereiket, hiszen ő a pénzes, ő a hatalmas, vagyis ő képviseli a kor alapértékeit, vele kell tartani!

Az Antikrisztus oldalán a létirány tehát nem a föl, hanem a le!

Mi pedig vele tartunk, amíg túrjuk, nézzük, hallgatjuk, bámuljuk...

Czakó Gábor

Abortusz miatt szenvedők lelki gyakorlatja

Világszerte rengeteg asszony szenved az abortusza testi-lelki következményeitől, akár szabad döntése volt, akár mások vagy a körülmények kényszerítették rá. Nincs egyedül! Az abortusz utáni bánat és a nem csituló büntudat sokkal gyakoribb, mint gondolják.

Van kiút az abortusz okozta fájdalomból!

Van kiengesztelődés Istennel, önmagunkkal, gyermekünkkel.

Lehetséges a megbékélés, sőt a teljes gyógyulás is az emberi szívben.

„Ne félj, nem ítélek el!”

Szeretettel hívjuk az abortusz miatt érintett testvéreket lelki gyakorlatra

2012. október 4 - 7 - ig a Gödöllő - Máriabesnyő Mater Salvatoris Leleki Gyakorlatos Házba.

Vezeti: Kovács Ferenc diakónus és Kovácsné Treer Mária lelki gondozó

Lelki kíséző: Csernák Zoltán atya

Érdeklődhet Máriánál a 06 20 823 2201 telefonszámon, jelentkezését a matersal@invitel.hu e-mail címen várjuk.

Megkeresésüket bizalmasan kezeljük.

Pilinszky János: Intelem

Ne a lélegzetvételt. A zihálást.

Ne a nászasztalt. A lehulló maradékot, hideget, árnyakat.

Ne a mozdulatot. A kapkodást.

A kampó csöndjét, azt jegyezd.

Arra figyelj, amire városood, az örök város máig is figyel:

tornyaival, tetőivel,

élő és halott polgáraival.

Akkor talán még napjaidban

hírül adhatod azt, miről

hírt adnod itt egyedül érdemes.

Írnok,

akkor talán nem jártál itt hiába.

Nehéz-e vagy könnyű a kereszténység?

A keresztény út nehezebb is, és könnyebb is, mint ahogy mi mindnyájan próbáljuk végigjárni. Azt hiszem, észrevették, hogy Krisztus Maga is néha nagyon nehéznek, néha nagyon könnyűnek mondja a keresztény utat

Mielőtt keresztényekké leszünk, rendszerint az alábbi elképzelés él bennünk. Kiindulási pontnak tekintjük közönséges énjünket, annak különböző vágyaival és érdekeivel. Azután később elismerjük, hogy valami más, amit erkölcsnek vagy tisztességes magatartásnak vagy a társadalom javának nevezünk, igényekkel lép fel ezzel az énnel szemben; olyan igényekkel, amelyek összeütköznek az én vágyaimmal. Amit »jó magatartáson« értünk, abban áll, hogy engedünk ezeknek az igényeknek. A közönséges énjünk által kívánt dolgok közül néhány pedig olyannak tűnik, amit »rossz«-nak nevezünk; nos, ezeket fel kell adnunk. Más dolgok viszont, amelyeket énjünk nem akar megtenni, olyannak tűnnek, amit »helyes«-nek nevezünk; ezeket meg kell tennünk. Ám közben állandóan azt reméljük, hogy ha eleget teszünk minden követelménynek, szegény, természetes énjünknek még mindig lesz valami kilátása és ideje arra, hogy megvalósíthassa saját vágyait, élhesse saját életét és azt tehesse, ami neki tetszik. Tulajdonképpen olyanok vagyunk, mint a tisztességes adófizető polgár. Rendben megfizeti az adót, de azért erősen reméli, hogy még fog maradni elég ahhoz, hogy megélhessen. Ugyanis még mindig természetes énjünket vesszük kiindulási pontnak.

Amíg ily módon gondolkodunk, az alábbi két következmény közül az egyik vagy a másik valószínűleg be fog következni. Vagy abba hagyjuk, hogy megpróbáljunk jók lenni, vagy igazán nagyon boldogtalanok leszünk. Ugyanis félreértés ne essék: ha igazán megpróbáljuk kielégíteni a természetes énnel szemben támasztott valamennyi követelményt, akkor nem fog elegendő maradni a megélhetésre. És természetes énjünk, amely így minden alkalommal csak senyved, korlátok közt kínlódik és aggodalmaskodik, egyre bosszúsabb lesz. Végül vagy nem próbálkozunk többé azzal, hogy jók legyünk, vagy olyan emberré válunk, aki azt mondja, hogy »másokért él« – de ezt elégedetlenkedve, zsörtölődve teszi –, mindig azon csodálkozik, hogy miért nem veszik ezt mások még jobban észre, és mindig mártírt csinál magából. S ha egyszer ilyenné válunk, akkor sokkal nagyobb nyűgöt fogunk jelenteni mindenki számára, akinek velünk kell élnie, mint akkor, ha őszintén önzők maradtunk volna.

A keresztény út más: nehezebb és könnyebb. Krisztus ezt mondja: »Adjátok nekem egészen magatokat. Nem akarok ennyit és ennyit az időtökből, pénzetekből, munkátökből: én benneteket akarlak. Nem azért jöttem, hogy kínozzam természetes éneteket, hanem azért, hogy megöljem azt. A félmegoldások nem jók.

Nem akarok itt vagy ott levágni egy-egy ágat, hanem az egész fát akarom kivágni. Nem akarom a fogat fúrni, tömni vagy koronázni, hanem ki akarom húzni. Adjátok át nekem egész természetes éneteket, minden vágyatokat, akár ártatlannak, akár örültnek gondoljátok őket, teljes egészében. Új ént fogok adni nektek helyette. Valójában Magamat fogom nektek adni; az én akaratom lesz a tiétek.«

A keresztény út nehezebb is, és könnyebb is, mint ahogy mi mindnyájan próbáljuk végigjárni. Azt hiszem, észrevették, hogy Krisztus Maga is néha nagyon nehéznek, néha nagyon könnyűnek mondja a keresztény utat. Azt mondja: »Vegyétek fel kereszteteket«, ami más szóval azt is jelentheti, hogy agyonvernek bennünket egy koncentrációs táborban. Máskor meg ezt mondja: »Az én igám könnyű, az én terhem nem nehéz.« S mindkettőt komolyan gondolja. S mindjárt meg is látjuk, miért igaz mind a kettő.

A tanárok megmondhatják, hogy az osztályban a leglustább gyerek dolgozik a végén a legkeményebben. A következőt értik ezen. Ha két fiúnak adunk, mondjuk, egy geometriai feladatot, az, aki kész a nehézségek vállalására, igyekezni fog, hogy azt megértse. A lusta megpróbálja kívülről megtanulni a feladatot, mert pillanatnyilag ez kevesebb erőfeszítést kíván. De hat hónappal később, amikor vizsgára készülnek, a lusta órákon át fog keservesen küszködni olyan problémákkal, amelyeket a másik pár perc alatt megért, sőt kimondottan élvez. Hosszú távon a lustaság több munkát kíván. Vagy tekintsük a következőképpen. Harcban vagy hegymászásban gyakran előfordul olyan helyzet, ami jó adag bátorságot kíván; de hosszú távon ugyanakkor ez a legbiztonságosabb megoldás. Ha visszarettenünk tőle, néhány óra múlva sokkal nagyobb veszélybe kerülünk. A gyávaság pedig egyúttal a legveszélyesebb. Hát így van ez. A legborzasztóbb, a csaknem lehetetlen abban áll, hogy adjuk át egész énjünket Krisztusnak, minden vágyunkkal és elővigyázatosságunkkal. De ez még mindig sokkal könnyebb, mint amit ehelyett próbálunk mindnyájan tenni. Ugyanis azzal próbálkozunk, hogy »saját magunk« maradjunk, hogy a személyes boldogságot tekintsük életünk nagy céljának és ugyanakkor mégis »jók« legyünk. Mindnyájan megpróbáljuk, hogy agyunkat és szívünket saját útjára engedjük – pénzre, élvezetre vagy érvényesülésre koncentrálna –, és ennek ellenére azt reméljük, hogy tisztességesen, szemérmesen és alázatosan tudunk viselkedni. Pedig Krisztus éppen arra figyelmeztetett bennünket, hogy ezt nem tudjuk megtenni. Mint Ő mondotta: a bogáncs nem terem fűgét. Ha olyan föld vagyok, amely csak fűmagot tartalmaz, nem teremhetek búzát. Ha lekaszálják a fűvet, az alacsony lesz, de még mindig csak fűvet fogok teremni és nem búzát. Ha búzát akarok teremni, a változásnak mélyebbre kell hatni a felületnél. Az kell, hogy felszántsanak és újra vessenek.

Ezért a keresztény élet igazi problémája ott merül fel, ahol az emberek rendszerint nem is várják. Abban a pillanatban merül fel, amikor reggelente felébredünk. Az napi vágyaink és reményeink vadállatokként rohannak ránk. S az első feladat minden reggel abban áll, hogy egyszerűen visszalökjük őket; azzal, hogy hallgatunk arra a másik hangra, elfogadjuk azt a másik szempontot, s engedjük, hogy az a másik tágasabb, erősebb, nyugodtabb élet töltsön el bennünket. És így tovább, egész nap.

Azzal, hogy távol tartunk magunktól minden természetes kicsinyeskedést és emésztődést; hogy bejövünk a szél elől.

Először csak néhány pillanatra tudjuk ezt megtenni. De ettől kezdve újfajta élet kezd szétáradni szervezetünkben: hiszen most már Krisztust engedjük munkálkodni énünk jobbik részén. Olyan ez, mint az a különbség, ami a felületre felvitt lakk és a mélyreható, átítató festék vagy színezőanyag között van. Az Ő szavai sohasem tartalmaztak bizonytalan, idealisztikus nagyolást. Amikor azt mondta: »Legyetek tökéletesek«, akkor ezt így is értette. Azt értette ezen, hogy a folyamaton teljes egészében végig kell mennünk. Ez nehéz feladat; de az a fajta megalkuvás, ami után vágyakozunk, még nehezebb, sőt lehetetlen. Bizonyára nehéz folyamat, amikor a tojásból madár lesz, de az sokkal nehezebb lenne, ha akkor próbálna a madár repülni tanulni, amikor még a tojásban van, illetőleg ha tojás maradna. Jelenlegi állapotunkban olyanok vagyunk, mint a tojások. Nem maradhatunk bizonytalan ideig közönséges, ép tojások. Vagy kikelünk a tojásból, vagy megzúpukunk.

Hadd térjek most vissza arra, amit korábban említettem, nevezetesen a kereszténység egészére. Minden más lényegtelen. És oly könnyű összezavarodni ezzel kapcsolatban. Könnyű azt képzelni, hogy az egyház csak különböző tényezők, fogalmak, tárgyak, cselekedetek összessége: oktatás, képzés, missziók, istentiszteletek. Éppígy azt is könnyű elképzelni, hogy az állam katonai, politikai, gazdasági és mindenféle egyéb ilyen tényezőből áll. De a dolgok bizonyos módon sokkal egyszerűbbek ennél. Az állam egyszerűen azért létezik, hogy előmozdítsa és védelmezze a hétköznapi állampolgár boldogulását ebben az életben. A tűz mellett beszélgető férj és feleség, néhány barát, aki egy vendéglőben játszik célba dobást, a könyvtér szobájában olvasó

ember vagy a kertjében ásó gazda – ezek azok a dolgok, amiért az állam létezik. S hacsak nem segíti gyarapítani, meghosszabbítani és védelmezni az ilyen pillanatokat, tiszta időpocsékolás minden törvény, parlamenti ülés, hadsereg, udvar, rendőrség, közigazdaság, miegyéb. Ugyanígy az egyház sem létezik semmi másért, mint hogy az embereket Krisztushoz vonzza, kis Krisztussá alakítsa őket. Ha nem ezt teszi, akkor minden székesegyház, az egész klérus, a missziók, a beszédek, de még a Biblia maga is, csak pusztá időrablás. Isten nem más célból lett emberré. Sőt még az is kétséges, hogy az egész mindenséget valami más célból teremtette volna. A Biblia azt mondja, hogy az egész mindenség Krisztusért jött létre és hogy minden Őbenne kell hogy összegyűljön. Nem hiszem, hogy közülünk bárki is értené, hogyan fog ez megtörténni az egész mindenségre vonatkozóan. Nem tudjuk, milyen formában létezik élet (ha ugyan létezik egyáltalán) a mindenség azon részeiben, amelyek sok milliárd mérföldre vannak a földtől. Még azt sem tudjuk, hogy ezen a földön hogyan vonatkozik ez az emberen kívüli dolgokra. De hát végül is nem várhatunk mást; a tervet csak annyiban ismerjük, amennyiben bennünket érint.

Néha mégis úgy képzem, hogy megértem, hogyan vonatkozik az egyéb dolgokra. Ugy hiszem, értem, hogyan vonzza az ember bizonyos értelemben a magasabb rendű állatokat, amikor szereti őket és amikor sokkal inkább emberivé alakítja őket (mert ezt teszi), mint különben lennének. Még azt is fel tudom fogni, hogy az ember magába szívja a növényeket és a holt dolgokat, amikor tanulmányozza, felhasználja és értékeli őket. És ha vannak értelmes lények más világokban, ők is megtehetik ugyanezt a saját világukkal. Az is lehet, hogy amikor ezek az értelmes lények Krisztusba olvadnak, akkor valamiképpen magukkal viszik az összes többi dolgot is. Ezt azonban nem tudom, ez csak feltételezés.

Azt azonban tudjuk, hogyan vonz bennünket, embereket Krisztus Magához, hogyan lehetünk részei annak a csodálatos ajándéknak, amelyet a mindenség ifjú Fejedelme akar Atyjának felajánlani – az ajándékot, amely Ő Maga és ezért mi is Őbenne. Ez az egyetlen, amiért a világra jöttünk. És különös, lelkesítő célzások vannak a Bibliában arról, hogy ha Isten Magához vonz bennünket, akkor sok minden más elkezd majd helyrejönni a természetben. A rossz álmok elmúlik majd: és felvirrad a hajnal.”

C. S. Lewis

Vajon segít-e a technika?

Az előadás résztvevői figyelmesen hallgatják a papot.

- Krisztus a világ világossága- hirdeti a szónok. Hirtelen fölkel egy férfi, és az előadó szavába vág:

- Mindez csak üres szöveg! A villany világít az utakon, nem Krisztus.

A hallgatóság döbbenetben néz a papra, az pedig nyugodtan szól oda a hitetlennek:

- Igen?...Nos, akkor majd, amikor haldoklik, gyűjtsen fel minél több lámpát.

Szavait derültség és taps kíséri. A gúnyolódó nem szól többet.

Mi magunk vagyunk-e boldogságunk kovácsa?

A Szentírást mi rendszerint olvassuk. A régi neve is, amint általában ismert: biblia = könyv is erre utal. Pedig Mózes öt könyvét s a prófétaí írásokat mind élőszóval hirdették, csak később került sor a feljegyzésükre. A Szentírás harmadik része (a görög fordításban meg a latinban később a második helyre került), az ún. bölcsességi könyvek, kezdettől fogva írott szövegek, de ezek között is vannak mondások, beszédek, amelyeket később gyűjtöttek össze. Mindenesetre a Szentírás sajátosság jellege az élőszó, a közvetlen párbeszéd. Akkor is, ha egy valaki szól benne, nem magának beszél. Tehát a Szentírás szavát inkább hallgatni kell, mint olvasni. Azért pl. az egyik legérdekesebb bölcsességi könyv címét, amelyet héberül „Kohélet”-nek mondanak, „Prédikátor”-nak fordították le.

A „prédikátor” szava mindnyájunkhoz szól. Figyelmeztet, hogy a jövőnk, az, ami életünk értelmét, kincsét rejteti, nem a mi kezünkben van, mint a régi közmondás el akarja hitetni velünk: ki-ki maga boldogságának kovácsa. Az ilyen életbölcsesség nem sokra visz. Mindaz, amire az ember törekszik, vágyakozik: a gazdagság, bölcsesség, tudás, nem ad sem igazi örömet, sem boldogságot.

Az első benyomás – így a Prédikátor –, hogy minden a régi. Nincs semmi, ami eddig ne lett volna. A természet rendje, a nap járása, az évszakok mind jönnek-mennek, ismétlődnek. Életünk is ilyennek tűnik. Ez a benyomás azonban, akármenynyire igaznak látszik is, csal. Csak annyiban igaz, hogy az ember munkája, fáradozása, terve is mulandó, mint a természet folyása. Minden fáradozásunk, aggodásunk csak keserűségre, kilátástalanságra vezet.

Itt adja kezünkbe a kulcsot a Kohélet. Minden, ami velünk történik: jó és rossz, öröm és fájdalom, egyszóval életünk sora Isten kezéből jön, Tőle függ. Ezt jó néhányszor hangsúlyozza. Éppúgy, mint Jézus az Evangéliumban (pl. Mt 6).

A 2. fejezet 25. versében a Kohélet legmélyebb tapasztalatát tárja elénk, és kérdi: vajon amit eszünk vagy élvezünk, ehetnénk-e, élvezhetnénk-e Nélküle? Ma sokan talán azt felelik: természetesen. Ebben az esetben az ember a saját boldogságát kovácsolja. Magára marad. Az evés, az élvezet nem ajándék, hanem bér, amit saját magának készít. Nem érti meg a Kohélet kérdését: lehet-e Nélküle enni, élvezni? Vagyis tudunk-e Nélküle élni? A japán szentírás negatív formában, annál nyomatékosabban mondja: „Tőle távol” ehetünk-e, élvezhetünk-e valamit is? A kérdést persze mindenkinek a saját életével kell megválaszolnia. Mert hogy nem tudunk Nélküle élni, ezt az ember csak a saját bőrén tapasztalja meg.

Minden, ami életünkben történik – mondja tovább a Prédikátor – csak pillanatnyi, mulandó dolog. Mindennek megvan az ideje. Időhöz van kötve. A természet jelenségei éppúgy, mint az emberi erőlködés, fáradozás. De az, amit Ő alkot, ami az Ő kezéből jön, annak nincsen vége, s az ember nem képes felmérni. Csak amit ő csinált életünkben, az az egy nincs az időhöz, a mulandósághoz kötve. „Nem tehetünk semmit hozzá, de nem is vehetünk el belőle semmit” (Préd 3,14). Az Ő kezében megszűnik minden emberi büszkeség, kilátástalan, üres erőlködés. Sok evangéliumi példabeszéd is erről tanúskodik.

Így mindennapi életünk érezteti velünk az Ő kezét, azt hogy Ő gondol ránk, mint a Szentírás szokta mondani: „megemlékezik rólunk” (Zsolt 8,5). Minden, ami körülvesz bennünket, életünk

minden napja újra és újra boldoggá tesz, ha az Ő kezét érezzük benne. Ez a mi időnk. Nem a természeté, hanem a mienk: még akkor is, ha fájdalmat, szomorúságot is hoz, valami kimondhatatlan értéket tartogat számunkra. A Kohélet a 3. fejezetben felsorolja mindazt, amit az idő, a mi időnk megtapasztaltat velünk. Nem szépít, nem titkol el semmit. De nem is csüggeszt, nem sötétíti el lelkünket. Éppen ellenkezőleg, bizalmat önt belénk: arra tanít, hogy nincs közömbös dolog életünkben. Azért a kis időért, amit ajándéku kapunk, felelősek vagyunk.

De mire akar a Kohélet ezzel inteni? Mit tanul az ember az Isten kezéből? Egyetlen szóval: istenfélelmet. Mindennapi életünk erre tanít.

Ha az ember életét figyeljük, ahogy a történelem elénk tárja, hamar elkedvetlenedünk. Mindig újra kezdődik az önzés, ellenségeskedés, irigység, pártoskodás, hiúság, s kilátástalanná teszi az ember életét. Biztos, hogy ebből a légkörből, ebből a fogságból a saját erejével nem tud megszabadulni. Amíg életsorát a maga kezében tartja, minden dolog mint valami kényszer jelenik meg előtte, s nem tud szabadulni tőle. Szent Pál is erről beszél a római levélben (7,14 kk). A szabadulásra csak egy lehetőség van: a feléje nyújtott kezét megragadni, s minden bizalmát Istenbe vetni. Ezen a téren minden nap új lehetőséget nyújt. Az, ami kezdetben olyan sötéten hangzott: „nincs semmi új a nap alatt” (1,9), most éppen ellenkezőjére válik. Felismerni az egyedüli igazi újat, amely az Ő kezéből jön: ez a legnagyobb öröm, meglepetés, ami mindennap vár ránk. A boldogság nem a jövő dolga, hanem a jelen feladata. Az Ő tervét felismerni, az Ő tervét megvalósítani: ez az igazi újdonság, ami életünket boldoggá teszi.

A Kohélet arra utal, hogy az emberi bölcsesség, amely a dolgok ürességét, avultságát, semmisségét felismeri, nem öncél. Fel akar rázni a merengésből, a tespedésből, a kedvetlen közömbösségből, feltárja előttünk a jelen élet kimondhatatlan értékét: ha az egész teremtett világ a mulandóság bélyegét viseli is (Róm 8,20-24), s nyugtalanul, békétlenül néz a jövőbe: az istenfélelem nyugodt bizalomra vezet. Minden egyéb dolog üres és semmitmondó; minden hiúság. Ez a vezető gondolata, az első és utolsó szó (1,2; 12,8). Minden, ami az ember kezében van, csak eszköz. Sohasem cél. Mindaz, amit nagy fáradsággal elérünk, nem a vége az utunknak, hanem új elindulás, újrakezés. De nem egyedül megyünk. Ő velünk van. Neki szolgálunk. Az Ő tervét valósítjuk. Csak neki vagyunk felelősek.

S ha a kereszténység egyik legrégebbi énekét, amelyet Szt. Pál a filippiekhez írt levelében (2. fej.) feljegyzett, figyelmesen olvassuk, érezzük, hogy a Kohélet szava Jézus útját s benne a mi életünket rajzolja. A görög szó: kenózis, eléggé ismert gondolat, de nem érezzük, hogy mindnyájunk sorsát mutatja, mint Deutero-Izaiás mutatja be az 53. fejezetben Isten szolgáját. Ez a kiüresítés jellemzi egész életünket. Jézus Krisztusról éneklük az első keresztények, hogy kiüresítette önmagát. Az Ő útja, az evangélium, éppen ezért örömhír nekünk, mert az emberi hiúságot, ürességet mint ellenképet mutatja.

A Kohélet beszédét mint életünk háttérét kell néznünk, hogy istenfélelmet tanuljunk, életünk minden napját hálás lelkiürelletel Isten kezéből vegyük, s az ő kezét el ne eresztjük (Zsolt 31,15).

Ábri Gyula

A felhő és dűne

Egy igencsak fiatal felhőcske először nyargalászott fenn a magasban, néhány igen nagyra dagadt és bizarr felhő társaságában.

Midőn a nagy Szahara sivatag fölött haladtak, társai, akik már tapasztaltabbak voltak, egyre biztatták:

- Szaladj csak, szaladj! Ha megállsz, elvesztél.

A felhőcske azonban nagyon kíváncsi volt, mint a fiatalok általában, és lesiklott a vágató bivalycsordához hasonló gomolygó felhők alá.

- Mit művelsz? Hová mész? - vicsorgott vissza rá a szél.

A felhőcskének azonban igen megtetszettek az aranylő homokdűnék: valóban elragadó látványt nyújtottak. Lassan-lassan föléjük ereszkedett. Úgy tűnt, hogy megannyi szélből cirógató aranyfelhőre talált bennük.

Egyikük rámosolygott. - Szia - mondta neki. Nagyon bájos dűne volt. Épp akkor formálta a szél, aranylő fürtjeivel játszadozva.

- Szia. Az én nevem Felhő - mutatkozott be a felhő.

- Az enyém meg Dűne - hangzott a válasz.

- Hogy megy a dolgod ott lenn?

- Mendegél... Nap és szél. Néha túl meleg van, de azért minden rendben. És a tied?

- Nap és szél... nagy vágta az égen.

- Az én életem igen rövid. Ha megjön a nagy szél, lehet, hogy el is tűnök.

- Sajnálod?

- Egy kicsit. Olyan, mintha semmire se kellenék.

- Azt hiszem, rövidesen én is esővé változom és leesem. Ez az én sorsom.

A dűne habozott egy pillanatig, aztán azt mondta: - Tudsz róla, hogy mi úgy hívjuk az esőt: mennyország?

- Nem is tudtam, hogy ilyen fontos vagyok - mosolygott a felhő.

- Egy-két idősebb dűne elbeszéléséből tudom, mennyire jótékony az eső. Akkor csodálatos dolgok borítanak be minket, amiket úgy hívunk, hogy ...fű... és ...virágok...

- Ó, igen, ismerem őket.

- Valószínűleg, én nem fogom megismerni őket soha - fejezte be szavait a dűne.

A felhő gondolkodott egy darabig, aztán megszólalt: - Tulajdonképpen én is rád hullajtanám az esőmet...

- De akkor meghalsz...

- Te pedig kivirulsz - szólt a felhő és lassan kezdett átváltozni jótékony esővé.

Másnap a kis dűne csupa virág volt.

"Uram, tégy engem lámpássá. Elégek ugyan, de világítok másoknak!"

Reznált mondóka

Milyen jó volna, ha rend volna,
a puszta sejtneél több volna,
sejt-halmazoknál több volna,
mely atomtól az Úr lábáig
körülolelné a világot,
s azon munkálna, hogy a szellem
anyagban s mégis anyagon túl
végül maga-képére leljen!

Rákos Sándor

KÖNYVAJÁNLÓ

Bodnár Dániel

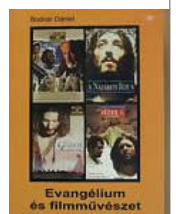
Evangélium és filmművészet (2007)

Jézus Krisztus élete és az evangélium kezdettől fogva érdekelte a filmművészet alkotóit. Már a mozi gyermekkorának legkedvesebb témái közé tartozott a passió-történet. Bodnár Dániel könyve magas színvonalon megírt összefoglaló munka, amely bemutatja a filmművészet és az evangélium összekapcsolódását a kezdetektől napjainkig...

Műve alkalmas arra, hogy bevezesse az olvasót a keresztény filmművészetbe. Hasznos olvasmány diákok és felnőttek számára egyaránt, s általános ismertető könyvként is használható.

200 oldal - A/5 - ára: 600 Ft

(Rendelhető: zarandok.hu)

Igeliturgikus naptár októberre

1. hétfő: LISIEUX-I SZENT TERÉZ

(Szent Remig)

Jób 1,6-22; Zs 16; Lk 9,46-50

Az Úr adta, az Úr elvette, áldott legyen az Úr neve!

2. kedd: SZENT ÔRZÔANGYALOK

Jób 3,1-3.11-17.20-23; Zs 87; Lk 9,51-56

Miért nem haltam meg, mikor megszülettem?

3. szerda

(Boldog Columba Marmion, Boldog Bogdánffy Szilárd)

Jób 9,1-12.14-16; Zs 87; Lk 9,57-62

Hogy is lehetne igaza az embernek Istennel szemben?

4. csütörtök: ASSISI SZENT FERENC

Jób 19,21-27; Zs 26; Lk 10,1-12

Tudom, hogy megváltóm él: testemben látom meg az Istent

5. péntek (Szent Attilánusz)

Jób 38,1.12-21; 40,3-5; Zs 138; Lk 10,13-16

Lett-e parancsodra reggel, mióta élsz?

6. szombat (Szent Brúnó)

Jób 42,1-3.5-6.12-17; Zs 118,66-130; Lk 10,17-24

Csodálatosabbak törvényeid, sem-hogy felfoghatnám

7. vasárnap: ÉVKÖZI 27. VASÁRNAP

(Rózsafüzér Királynője)

Ter 2,18-24; Zs 127; Zsid 2,9-11; Mk 10,2-16

A férfi ragaszkodik feleségéhez, és a kettő egy test lesz

8. hétfő: SZŰZ MÁRIA, MAGYAROK NAGYASSZONYA (főünnep)

(Szent Simeon)

Sir 24,23-31; Jud 13,23-25; Gal 4,4-7; Lk 1,26-28

Anyja vagyok én a szép szeretetnek

9. kedd (Szent Dénes, Szent Günter, Leonardi Szent János, Szent Ábrahám és Sára)

Gal 1,13-24; Zs 138; Lk 10,38-42

Isten kiválasztott, hogy hirdessem Fiát a pogányoknak

10. szerda (Borgia Szent Ferenc)

Gal 2,1-2.7-14; Zs 116; Lk 11,1-4

Jakab, Péter és János fölismerték a nekem adott kegyelmet

11. csütörtök

(Boldog XXIII. János pápa)

Gal 3,1-5; Lk 1,69-75; Lk 11,5-13

A törvény tettei által kaptátok a Lelket, vagy a hit elfogadása által?

12. péntek

(Szent Miksa, Szent Edwin, Szent Gottfried)

Gal 3,7-14; Zs 110; Lk 11,15-26

Isten a hit által teszi megigazultakká a pogányokat

13. szombat

(Szent Kálmán, Szent Hitvalló Edvárd)

Gal 3,22-29; Zs 104,2-7; Lk 11,27-28

Isten fiai vagyunk a Krisztus Jézusba vetett hit által

14. vasárnap: ÉVKÖZI 28. VASÁRNAP

(Szent I. Kallixtus, Szent Burkhard)

Bölcs 7,7-11; Zs 89; Zsid 4,12-13; Mk 10,17-30

A gazdagságot a bölcsességhez mérve semminek tartottam

15. hétfő: AVILAI SZENT TERÉZ

(Szent Thekla)

Gal 4,22-24.26-27.31 - 5,1; Zs 112; Lk 11,29-32

A szabadságra Krisztus vezetett minket

16. kedd (Szent Hedvig, Alacoque Szent Margit)

Gal 5,1-6; Zs 118,41-48; Lk 11,37-41

A hit a szeretet által tevékeny

17. szerda: ANTIOCHIAI SZENT IGNÁC

Gal 5,18-25; Zs 1; Lk 11,42-46

A Lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség

18. csütörtök: SZENT LUKÁCS EVANGÉLISTA (ünnep)

2Tim 4,9-17a; Zs 144; Lk 10,1-9

Egyedül Lukács van velem, hogy az igehirdetés teljessé legyen általam

19. péntek (Brébeuf Szent János és Jogues Szent Izsák, Keresztes Szent Pál, B. Jerzy Popieluszko)

Ef 1,11-14; Zs 32; Lk 12,1-7

Krisztusban kaptátok ti is a megígért Szentlélek pecsétjét

20. szombat (Szent Vendel)

Ef 1,15-23; Zs 8; Lk 12,8-12

Isten nagyszerű erejének hatását

Krisztuson mutatta meg

21. vasárnap: ÉVKÖZI 29. VASÁRNAP

(Szent Orsolya és vértanútársai, Boldog IV. Károly, Berecz Skolasztika)

Lz 53,10-11; Zs 32; Zsid 4,14-16; Mk 10,35-45

Életét bűnért való áldozatul adta, mégis sokáig él

22. hétfő (Boldog II. János Pál)

Ef 2,1-10; Zs 99; Lk 12,13-21

Isten Krisztussal maga mellé ültetett a mennyben

23. kedd: KAPISZTRÁN SZENT JÁNOS

(Szent Szeverin)

Ef 2,12-22; Zs 84; Lk 12,35-38

Krisztus eljött, hogy békét hirdessen nektek

24. szerda (Claret Szent Antal Mária, Szent Gilbert)

Ef 3,2-12; Lz 12,2-6; Lk 12,39-48

Krisztusba vetett hit által járulhatunk bátran Isten elé

25. csütörtök: Pannonhalmi SZENT MÓR

Ef 3,14-21; Zs 32; Lk 12,49-53

Verjetek gyökeret, és vessetek alapot a szeretetben!

26. péntek

Ef 4,1-6; Zs 23; Lk 12,54-59

Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség

27. szombat Ef 4,7-16; Zs 121; Lk 13,1-9

Krisztus a fő, aki az egész testet egybekapcsolja

28. vasárnap: ÉVKÖZI 30. VASÁRNAP

(Szent Simon és Júdás-Tádé apostolok)

Jer 31,7-9; Zs 125; Zsid 5,1-6; Mk 10,46-52

Sírva jön népem, van köztük vak és sánta, irgalommal hozom őket vissza

29. hétfő Ef 4,32 - 5,8; Zs 1; Lk 13,10-17

Éljetek szeretetben, amint Krisztus is szeretett minket

30. kedd Ef 5,21-33; Zs 127; Lk 13,18-21

Nagy ez a titok: Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom

31. szerda (Szent Wolfgang)

Ef 6,1-9; Zs 144; Lk 13,22-30

Ne látszatra szolgáljatok, hanem mint Krisztus szolgál!

Körmendy Zsuzsanna

Egy csepp közélet

Kétfejű totalitarizmus

Bizonyára úgy kellene kezdenem ezt az írást, milyen nagyszerű, hogy végre megállapodás történt: Európa államainak vezető értelmiségije, politikusai végre megjelöltek egy napot, amelyen az uniós államok azonos időben emlékeznek a kommunizmus és a náciizmus/fasizmus áldozataira.

A totalitarizmus áldozatainak emléknapja nem véletlenül esett a Hitler–Sztálin-megegyezés, lánykori nevén Molotov–Ribbentrop-paktum megkötésének idejére. (1939. augusztus 23.) Hatalmas csalódás volt az akkor, 1939-ben a baloldal gondolkodóinak, és csak a fanatikuskok nem látták, milyen sötét üzenet rejlik benne. Sokak számára akkor lepleződött le az úgynevezett antifasiszta harc valódi természetete: mert hát miféle küzdelem lehet az, amely két örült zsarnok külügyminisztereinek meleg kézfogásaiban és a diktátorok kölcsönös ígéretéseiben kulminált más országok, egész népek rovására? Számos igazi baloldali ekkor lépett ki a kommunista pártból, bár komoly lecke lehetett nekik már a spanyol polgárháborúban a célok teljes alárendelése a szovjet érdekeknek. Szívesen lelkesednék tehát az emléknap létrejöttének, ha nem tartanám elképesztően megkésettnek. Hiszen már az is döbbenetes, miként csúszhatott át a XXI. századra a két diktatúra hasonlóságának beismerése, amely némely világosfejű gondolkodó értelmiségi számára már a 30-as évek végén evidencia volt. (Csak egy kicsit kellene elmélyedni Arthur Koestler vagy George Orwell munkásságában, hogy ez nyilvánvaló legyen.)

2008 júniusában Prágában egy konferencián Václav Havel elnök a barna és a vörös diktatúra azonosságairól beszélt. Hogy miért csak akkor merült föl, hogy kellene egy közös emléknap az áldozatok iránti tiszteletből, arra csak a történelem megismerése ad választ. A Nyugat, különösen a hidegháború idején megkereste és hirtelen keblére ölelte azokat a történészeket, írókat, akik a két embertelen, gyilkos rendszer közé kitétték az egyenlőségjelet, de amikor a diplomácia a magas politika szintjén mást diktált, nem átalott visszavonulni, nem foglalni állást, vagy akár tanújelét adni a nagy Szovjetunió iránti nagy tiszteletének.

A logika azt diktálná, hogy a kettős mérce álságossága csak addig tartott, amíg a szovjet birodalom össze nem omlott, s az általa megszállt országok vissza nem nyerték szabadságukat. De ez nem így volt. A rendszerváltozás után, talán, hogy a köznép el ne juthasson a totalitárius államok hasonlóságának felismeréséig, egyesek a „Ki a fasiszta?” és az „Ipi-apacs, te vagy a rasszista” hányingert keltő társasjátékokra kényszerítették az immár szabad országot. Amikor Párizsban megjelent A kommunizmus fekete könyve (1997), nyugaton nagyobb botrány tört ki, mint a Gulag szigetvilág megjelenése után. Nálunk, a hat évtizeden át nevelgetett tabudobban hogyan tört volna ki az „osztályharc”? Tessék csak megnézni a könyv magyar megjelenésének (2000) sajtóját, fogadtatását. Százmillió halott a kommunizmus miatt? Hát az hogy lehet? Nem arról volt szó, hogy „reggel vadászok, délben halászok, este kritikát írok” (Marx)?

S elkezdődött akkor a világ legméltatlanabb licitje. Pedig az Auschwitzban megégetett, vagy Kolimán megfagyott halottakkal folytatott számháború helyett Európának már akkor, az 1997-es francia megjelenéskor el kellett volna jutni odáig, hogy kell egy emléknap. Mindkét diktatúra áldozatainak emlékére.

De nem a szabadságban fürdő Nyugat indítványozta az emléknapot. Valami oknál fogva csak tavaly, magyar–lengyel–litván kezdeményezésre, az EU-országok igazságügyi minisztereinek tanácskozásán fogadták el a totalitárius rendszerek által elkövetett bűncselekmények áldozataira emlékező dekrétumot.

Jobb későn, mint semmikor.

1956. október 23.

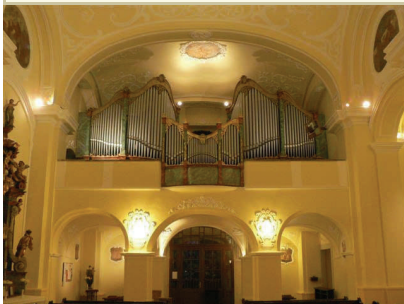
<p>A pesti ősztavasszá vált, a pesti aszfaltrevelált, a pesti kőnek hangja lett: A magyar most magára lelt!</p> <p>Gyerünk, gyerünk! a sor dagad, jön jön az ember-áradat: ifjak kezdtek, majd a nagyok,</p>	<p>az ár engem is elkapott. „Kossuth Lajos azt üzenté...” ... és mind meggyünk az ütemre... zúgnak az újabb dallamok, jönnek az újabb magyarok, már nincs öreg csak ifjúság; aki beállt, ifjúvá vált.</p>	<p>Petőfinél meggyúl a szó. Bem apónál a koszorújegy-váltás harcos mátkaság: Ha felfordul is a világ, ígéri szívünk és eszünk, hogy rabok többé nem leszünk!</p> <p>A Sztálin-szobor lezuhant... Hallod? Megmozdul</p>	<p>a sírhant! Élők és holtak intenek: „Dicső utadon ne állj meg!” A pesti ősztavasszá vált... FEL, GYŐZELEMRE IFJÚSÁG!</p>
--	---	--	--

Október hónaptól az esti szentmisék 6 órakor kezdődnek.

Októberben minden esti szentmise előtt fél órával elimádkozzuk a rózsafüzér ájtatosságot.

Október 6.	Hittanosok őszi kirándulása
Október 12.	Felnőtt katekézis
Október 14.	Olvasókör
Október 23.	Őszi egyházközségi kirándulás

Kedves Testvérek!

Templomunk orgonája mielőbbi felújításra szorul!

Amint azt tapasztalhatták már a hívek, számos síp nem szól, egyes regiszterek folyamatosan beszólnak a hangszeren. Már Németh Lajos plébános atya idejében felvetődött a felújítás szükségessége, de ez elmaradt. 2009-ben készítettünk magunk egy állapotfelmérést, számos hibát lejegyeztünk, de mindig más feladatot kellett eddig megoldani, a helyzet változatlan maradt. Most már nem tűr halasztást ez a kérdés. Egy pályázat részletéből idézek:

„A nagykanizsai alsóvárosi templom jelenlegi orgonáját 1987-89-ben a BKM dunakeszi műhelye építette az 1928-ból származó Mauracher cég (Linz) hangszerének felhasználásával. A hangszer így három manuális (Főmű, Redőnymű, Rückpoztív), elektropneumatikus traktúrájú, három szabad kombinációval és csoportkapcsolókkal rendelkezik. Sajnos az utóbbi 23 évben komolyabb felújítás és hangolás nem történt. A templom 2007-es teljes felújítási munkálatai során a hangszert védték, de a vakolási munkák során keletkező finom por fokozott lerakódását meggátolni nem lehetett. Ebből adódóan elsődlegesen fontos lenne a hangszer teljes portalánítása (sípok, szelládák, fűvómű), ehhez kapcsolódóan pedig a por okozta, valamint a traktúra amortizációja következtében bekövetkezett működési hibák (beszóló vagy nem szóló hangok, elektronikus és mechanikai problémák) javítása, kisebb alkatrészek (pl. tömítések, besült mágnesek) cseréje. A hosszú ideje tartó elhanyagolt állapot miatt szükségessé vált már az ajaksípok (különösen a mixtúrák, de az alapregiszterek némelyikének) hangolása is, mely a felújítási munkának jelentős részét tenné ki. Csak ezzel válhatna a hangszer újra a város zenei életének jelentős tényezőjévé, miként a '90-es években volt.”

Most az első feladat az orgona állapotának szakszerű felmérése, árajánlat kérése. Természetesen ez is pénzbe kerül, de nem lehet a kérdést megkerülni. Ha az összeg ismert lesz, a részletekről is tájékoztatást tudunk adni.

Lóránt atya nem szereti a híveket külön anyagi támogatásra kérni, de ez most elkerülhetetlen lesz. Csodálatosan szép ez a hangszer, nem szabad a további romlást megengedni!

Kérjük támogatásukat segítségüket! A kántori szolgálat díjtalan ellátása kevés ahhoz, hogy újra régi szépségében zengjen az orgona.

Adományozás lehetséges: - hivatali időben a plébánián

- a templomban elhelyezett sárga csekk kitöltésével

- banki átutalással a 10700275-47112900-51100005-ös számlaszámra

- a Kaposvári Karitás Alapítványnak történő befizetéssel (megjegyzésként oda kell írni: „A nagykanizsai alsótemplom orgonájára” - ez az adóalapból leírható, csak az adószámot fel kell tüntetni!)

Hálás köszönettel az egyházközség nevében: Martonné Németh Mária

mb. kántor

A NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA LAPJA

Megjelenik: minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap: www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között. Telefon: (93) 313-849 vagy 06/30/5085542